Ára: 1 forint

XV. évfolyam 42. szám. *1959. október 15.*

Ludas Matyi

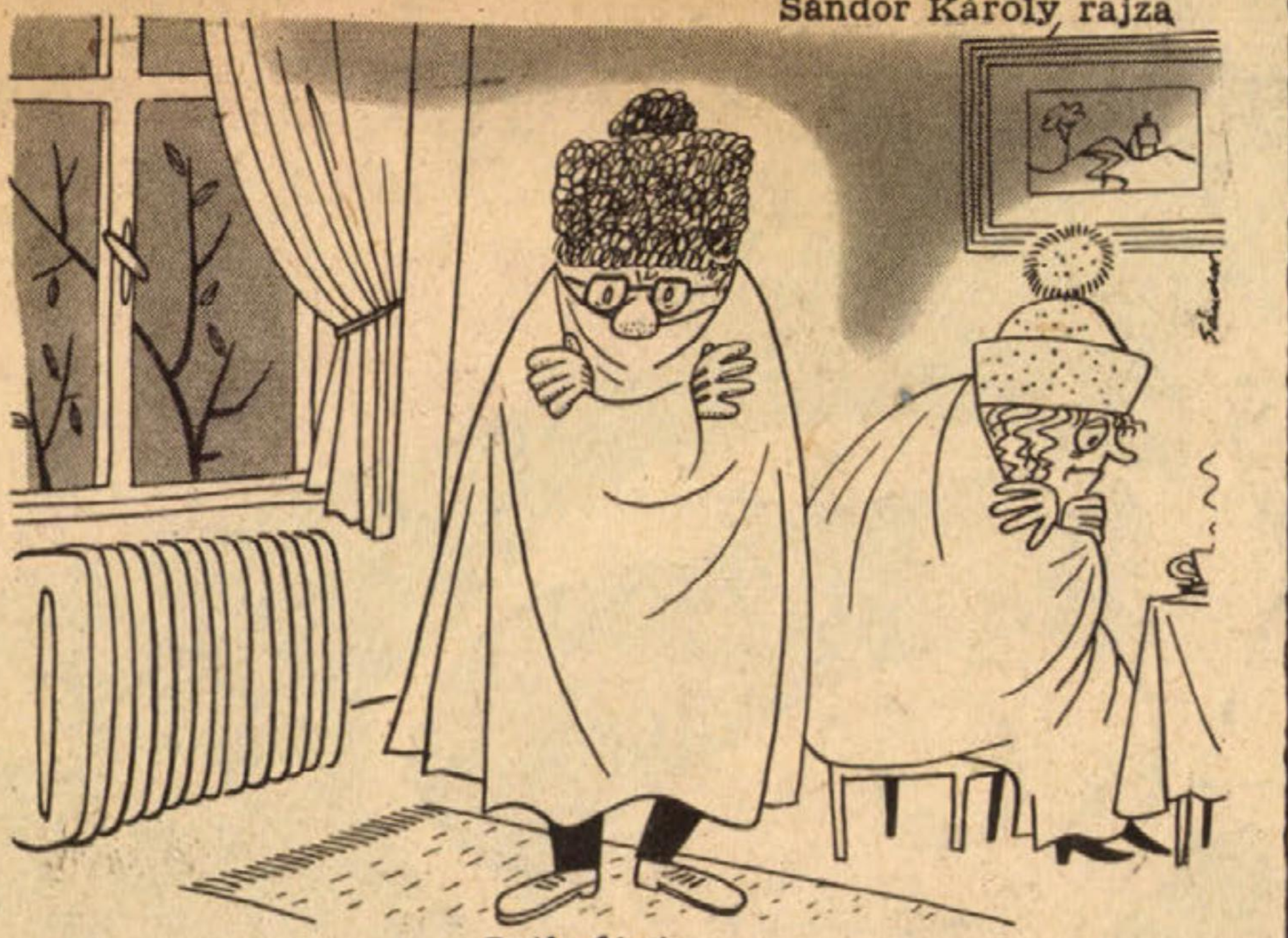

Pusztai Pál rajza

— Az semmi! Nekem remek felvételeim vannak a Hold hátsó feléről!

Október elején

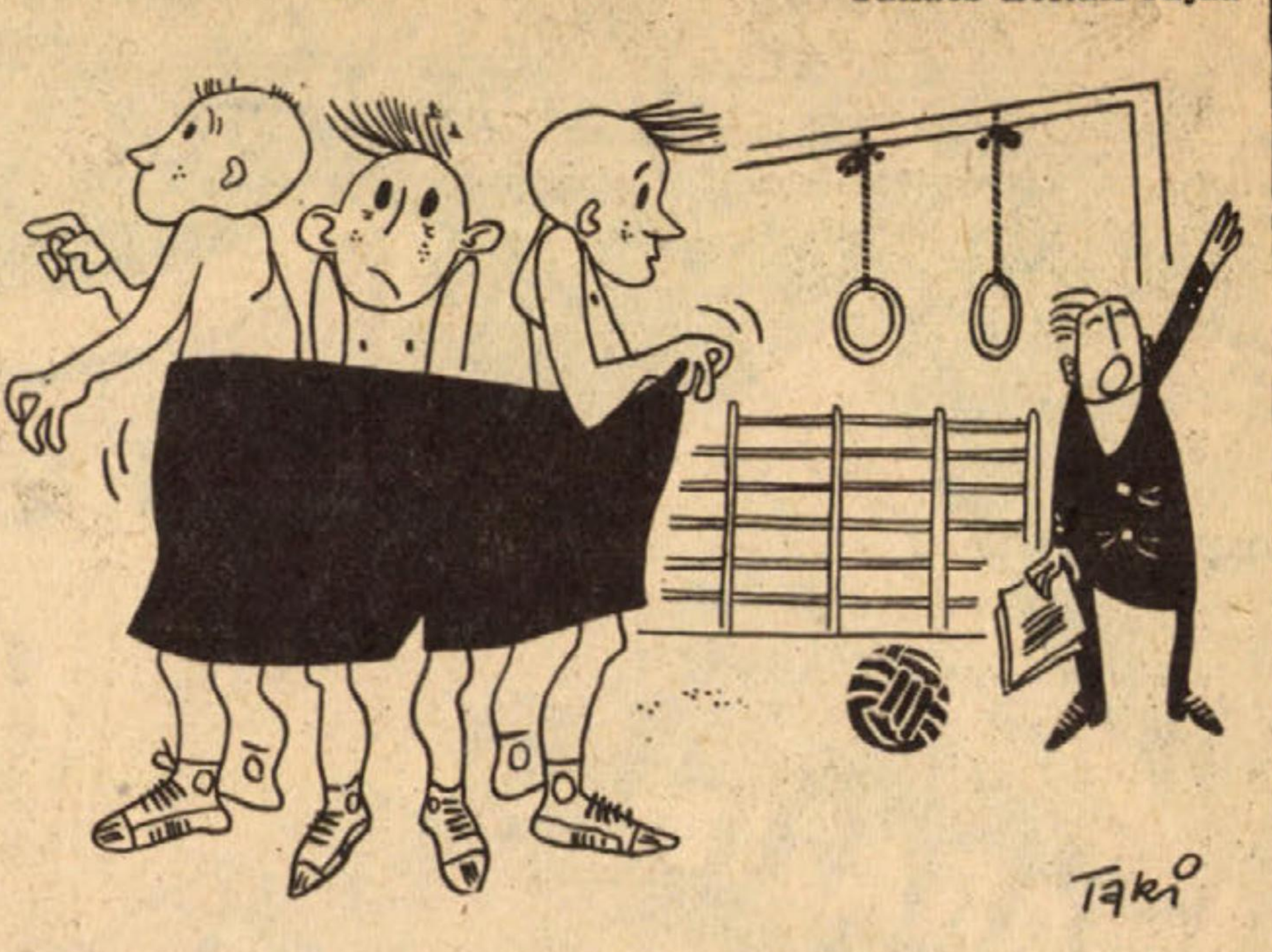
Sándor Károly rajza

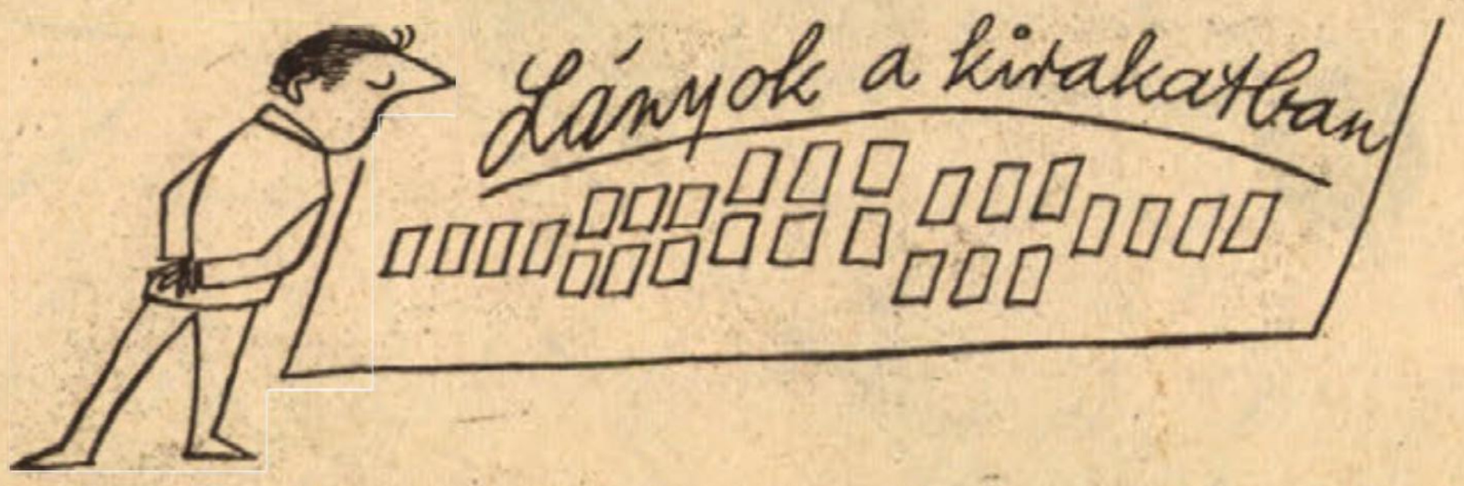

Próbafázás

Kevés a tornanadrág

Takács Zoltán rajza

Lányok a kirakatban

Bemutatjuk Pétert, ennek az egyszerű történetnek a főszereplőjét. Született 1935-ben, Budapesten. Iskolái elvégzése után jó állást kapott, amit rátermettséggel tölt be. Nem iszik, nem dohányzik, nem verekszik. Mit csinál szabadidejében? Nézi a kirakatokat. Nem válogat a gyönyörködésben, szeret az áruházak előtt ögyelegni, az illatszertárak szagos kirakatát nézni, vagy a csemege-halmazokat bámulni.

De mindennél szívesebben szemlélte az iskolai csoportképeket, amelyek olyan gyakran tarkítják a budapesti kirakatokat. Negyedórákig nézegette az érettségizett lányok körben elhelyezett fényképeit. Harminc mosolygó lány, fél tucat szigorú, de jóságos tanárnő, mindannyi ünnepélyes fehér blúzban, fekete szoknyában.

A sok néznivaló páratlan lelki válságba sodorta Pétert. Beleszeretett az egyik frissen érettségizett leányzóba. Az első sorban mosolygott az eszménykép, balról a harmadik, közvetlenül a joviális arcú, szemüveges igazgatónő árnyékában. Fitos orra volt a kislánynak, világos szeme, játékos grüberli kérkedett tündéri arcocskáján, és ráadásul Balás Erikának hívták. Péter úgy érezte, ez a legszebb név a világon.

Naponként randevúzott a lánnyal. A hivatali órák után a kirakat elé lopózott, felöltötte a gondtalan járókelő közömbös arcát és áhitattal nézte a lányt. Amikor úgy érezte, hogy figyelik, elterelő mozdulattal belemerült a szomszédos esküvői és gyermekfotografiákba.

Lassacskán szívélyes barátságba került a csoportképpel. Név szerint ismert minden lányt, elsősorban Erika két szomszédját, a gömbölyded Cserfalvi Magdolnát és a vidámnak látszó Kék Esztert. Ismerte az igazgatónőt, a helyettesét és a csoportkép egyetlen férfitagját, az osztályfőnököt, egy jóképű, negyven körüli „idősebb" urat, akire csakhamar féltékenykedni kezdett. A szerelem egyre terebélyesedett. Péter rajtakapta magát a következő monológon:

– Erika 18 éves, én 24 vagyok. Jó állásom van. Ő is dolgozhat vagy elvégezheti az egyetemet. Nem tudok és nem óhajtok nála nélkül élni. Vagy ő lesz a feleségem, vagy senki. Kinyomozom a címét és megkérem a kezét.

Könnyebb álmodozni, mint cselekedni. Múltak a napok, a hetek, Péter rajongása folyton növekedett, de a vonzalom nem fejlődött. Végre elszánta magát és felkereste az iskola pedellusát.

– Bocsánatot kérek, – dadogta. – Nem volna szíves megmondani egy végzett növendék lakáscímét, ugyanis vidékről jöttem fel, rokona vagyok az illetőnek...

– Csak az irodában tudják – hangzott a válasz.

Megköszönte, de az irodába nem mert belépni. Vágyakozása nem tudta legyűrni a félénkségét: hátha még igazoltatják és botrányba keverik.

Álmatlan éjszakán kitalálta, hogy a bejelentőhivatalban fog érdeklődni. Ehhez mindenkinek joga van. Sok küszködés után meg is próbálta, de véletlenül hárman várakoztak előtte és ezt „intő jelnek" tekintette. Elosont.

– Majd csak elém hozza egyszer a véletlen, – reménykedett.

Ezután nemcsak a kirakatokat fürkészte, hanem a szembejövő fiatal nőket is. Erika nem jött.

– Hátha vidéken lakik? – rémüldözött.

Az idő, a szerelmi sóvárgások tudós doktora nem tudta meggyógyítani.

– Holnap elmegyek az iskola irodájába – határozta el egy borongós őszi napon.

Erőt akart meríteni a döntő elhatározáshoz és a kirakat elé sietett, hogy lássa Erika angyali kék szemét, amellyel álmaiban is gyakran találkozott.

Imbolyogva lépett a fotokirakat elé. Mielőtt imádottjához közeledett volna, szórakozottan nézegette a többi képet, és egyszerre csak furcsa érzés vágta fejbe. Sokszor olvasta langyos regényekben, hogy valaki „kővé meredt". Ezen mindig nevetett. Most határozottan érezte, hogy bénulás érte a tagjait, nem bír mozdulni. Megbabonázva nézett maga elé. A kirakatban, a mennyegzői „osztályon" szembe mosolygott vele Erika mirtuszban, hosszú fehér fátyollal, tetőtől talpig menyasszonyi ruhában.

– Borzasztó, hogy milyen türelmetlenek ezek a mai lányok... – csóválta a fejét és szomorúan továbbment.

Stella Adorján

Szenvedélyes kutyabarát

Gáspár Antal rajza

– Higgye el, a kutyában sose csalódik az ember...
– És miért tart ilyen sok kutyát?
– Mert hátha valamelyikben mégis csalódom...

A humor KÖNYVÉBŐL

SZOMORY DEZSŐ, a neves író, sétálni ment. Útközben találkozott egy papával, aki kézenfogva vezette a kisfiát. Amikor elhaladtak az író mellett, a papa így szólt a gyerekhez:

– Nézd, fiacskám, ez Szomory Dezső, a híres író!

– Jé! – csodálkozott a fiúcska. – Én mindig azt hittem, hogy a híres írók szoborból vannak...

JÓKAI MÓR, negyven éves írói jubileuma alkalmából elutazott Kecskemétre, ahol negyven évvel azelőtt diák volt. A pályaudvaron a városi tanács fogadta. Még ki sem szállt a kocsiból, máris felkereste az egyik tanácsnok, gyerekkori játszópajtása, aki össze-vissza csókolta és így kiáltott fel:

– Hát te, Móric, hol voltál negyven esztendeig, hogy semmit sem hallottunk rólad?

ZSOLT BÉLA, a kiváló író és publicista, egyszer több napon át vendégül látta egyik barátját, aki arról volt nevezetes, hogy nem nagyon szeretett mosakodni.

– Na, hogy viselte magát nálad a barátunk? – kérdezték Zsoltot.

– Meg voltam vele elégedve – felelte az író –, nem sok vizet zavart...

KARINTHY FRIGYES, a jegyrendszer idején, bement egy trafikba, ahol sorsjegyet kínáltak neki.

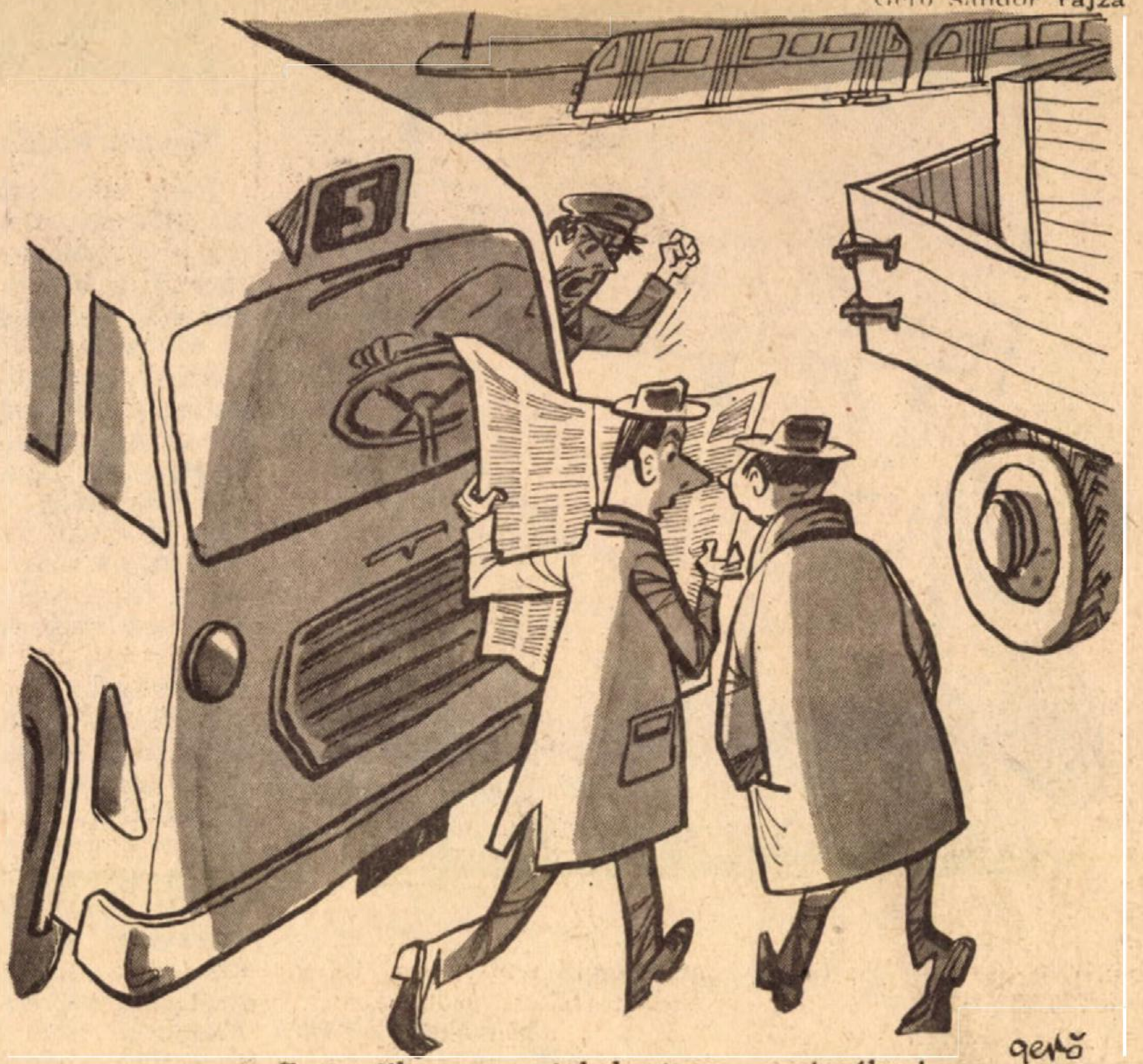
– Mi az? – szólt meghökkenve Karinthy. – Már a sorsot is jegyre adják?

KONRAD RÖNTGEN, német fizikus, a röntgen-sugarak világhírű feltalálója, amikor az egyetemen tanított, egy diákot vizsgáztatott, aki semmit sem tudott az anyagból. Röntgen professzor megkérdezte tőle, milyen tanárok előadásait hallgatta. A diák egész sor nevet sorolt fel, mire Röntgen bólintott és így szólt:

– Lám, jelölt úr, ma már jobban megy a felelés, mint a múltkor. Ma már tudja azoknak a professzoroknak a nevét, akiknek az előadásait hallgatnia kellett volna.

Pesti pillanatkép

Gerő Sándor rajza

– Fantasztikus, mennyi baleset van mostanában!

Pesti tudósítónktól

Ősz van, a nátha időszaka. Ilyenkor nyugtatja meg magát a náthás ember azzal, hogy „ez most járvány", ilyenkor ajánlják egymásnak az emberek a különféle háziszereket, a csalhatatlan gyógymódokat, az izzadástól az inhalálásig...

Mint nyálkahártya-túlérzékenységben szenvedő egyén, kora ifjúságomtól kezdve gyakran voltam náthás és elmondhatom, hogy száz és száz gyógymódot próbáltam ki a nátha ellen, s mindössze egy vált be: meg kell várni, míg elmúlik.

*

Megkérdeztem levélben Werner Heisenberg professzortól, hogy volna-e szíves válaszolni egy nehéz kérdésre. Miután megalkotta híres anyag-egyenletét, bizonyára van egy kis ideje. Azt kérdeztem tőle, mi a véleménye: hogy lehet az, hogy szürke antilopcipőt lehet ugyan vásárolni nálunk, de tisztítószert nem lehet kapni hozzá, csak barna és fekete antilopcipőhöz.

Heisenberg válaszát tegnap kaptam meg. Megírta, hogy ezt ő sem érti.

*

Megtudtam X-ről, akit eddig sem tartottam az emberiség mintaképének, hogy mostanában erősen iszik.

Ez egy új mínusz az egyéniségében.

*

Egy mozipénztár előtt hallottam:

– Tessék mondani, milyen a film? Izgalmas vagy művészi?

f. l.

Őszi fásítás

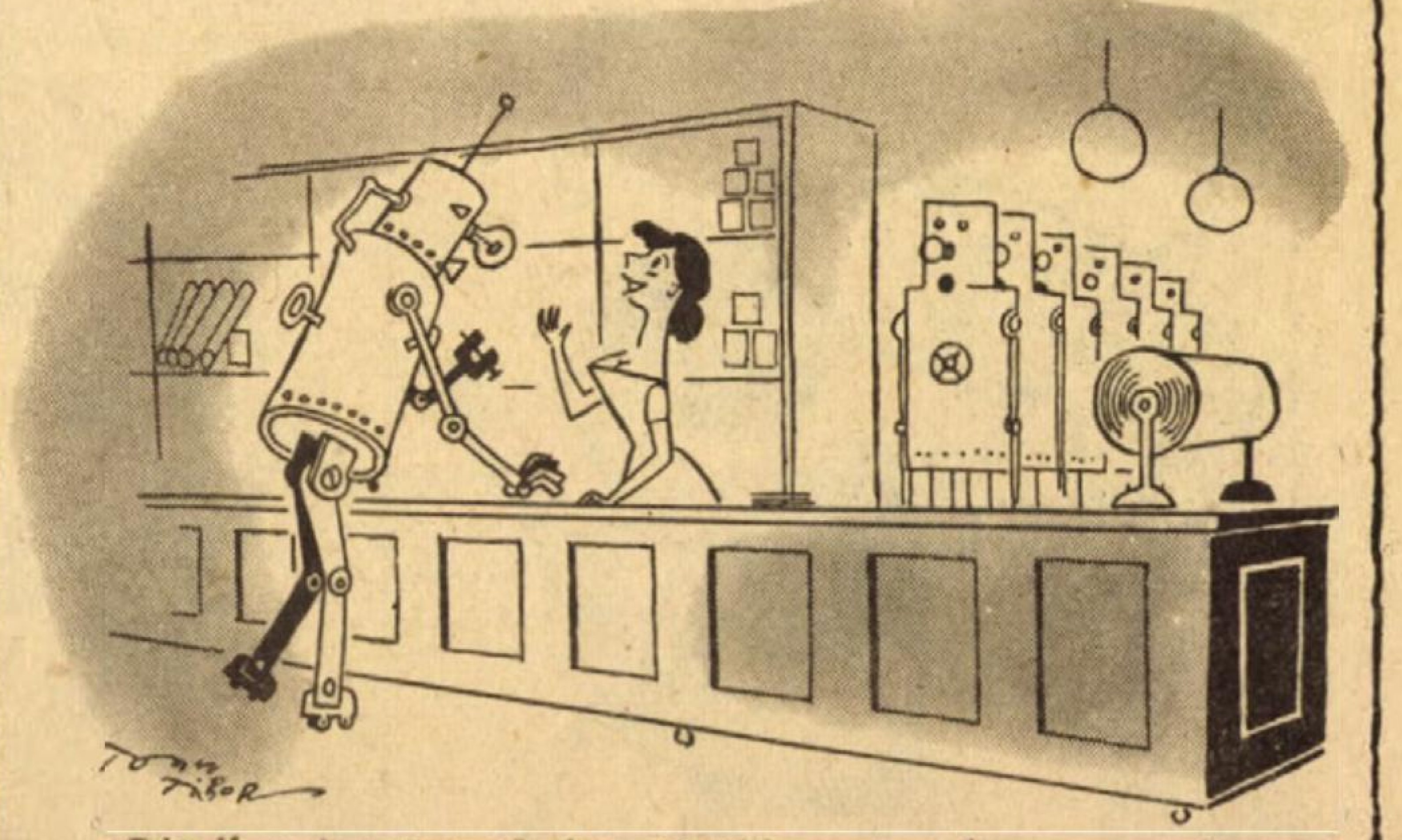
Szegő Gizi rajza

– Hahó! Ide kell a védősáv! Itt fúj a legjobban!

Szomorú kép a távoli jövőből

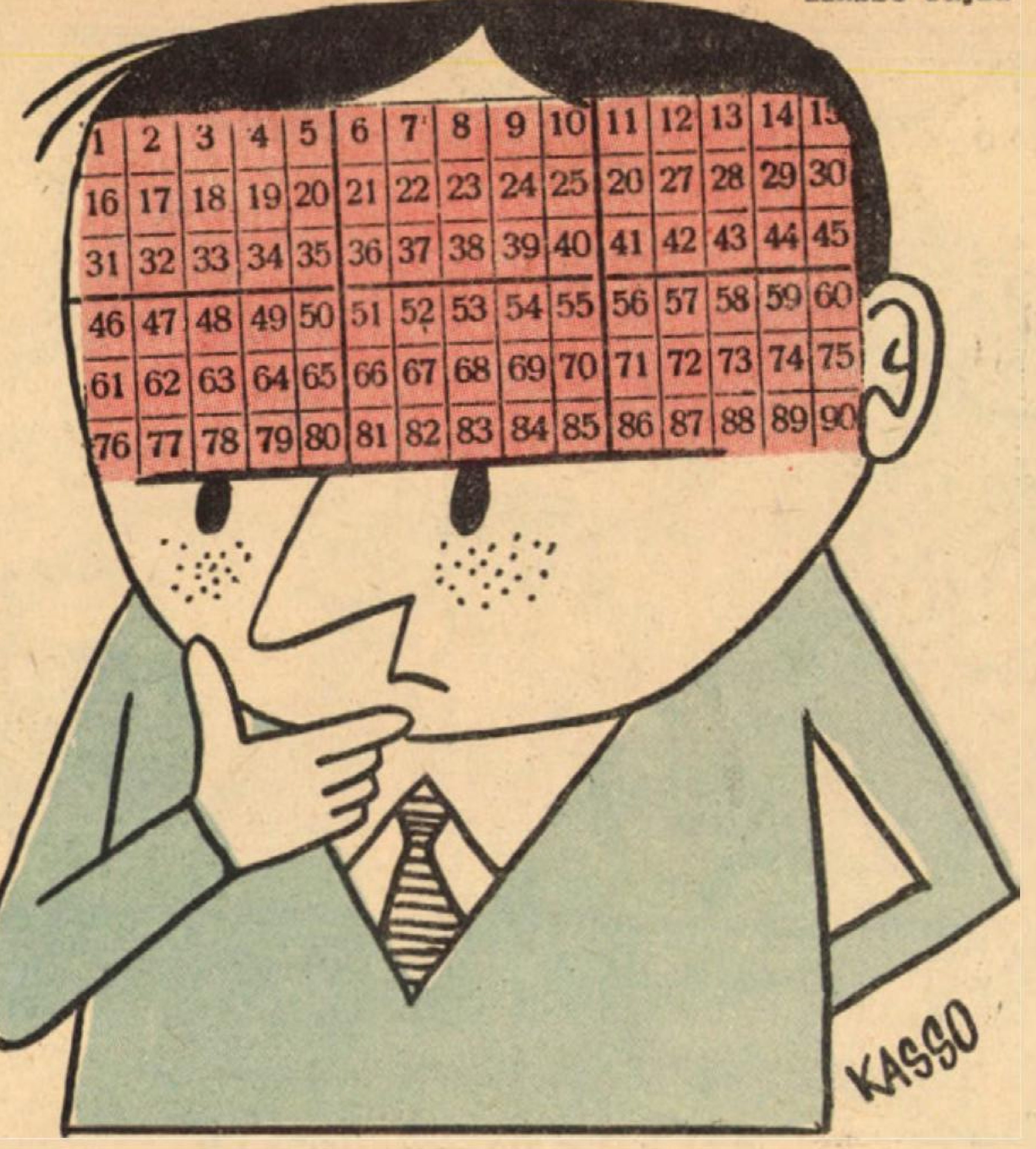
Toncz Tibor rajza

– Pótalkatrészt tetszik kérni? Ebben az évben nem is lesz...

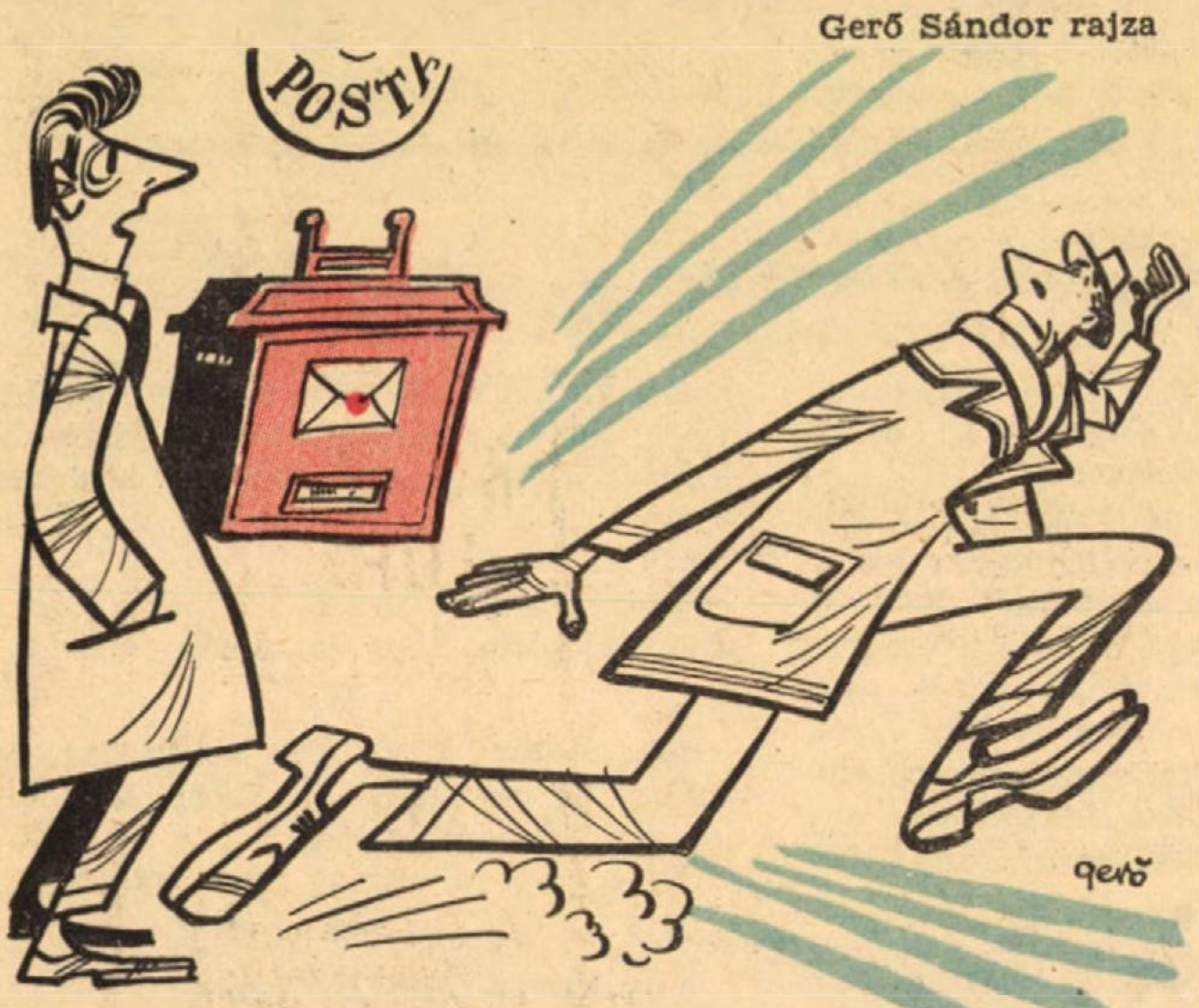
Mindennapi gondok

Kasso rajza

A levelező héten

Gerő Sándor rajza

– Hova rohan, Kovács kartárs?
– Írtam magamnak egy expresszlevelet, most rohanok haza, hogy átvegyem.

LEVÉL a káderneveléstől

Tisztelt Főnök Úr!

Nem lehet vitatni az Ön szakmai kiválóságát; nagy tekintélye tiszteletreméltó és e mellett értékes példával szolgál arra nézve, milyen módon lehet a fiatalokat emberré formálni. Közvetlen munkatársára, Korponaira gondolok, aki színjeles egyetemi diplomával került Ön mellé, hogy az Ön bölcs irányításával kezdje el sokat ígérő működését. Nem is csalódott Ön Korponaiban: tehetségesen és szorgalmasan dolgozott Ön mellett és a fiatalok bátorságával élt azzal a joggal, hogy szakmai és más kérdésekben is vitatkozzék Önnel.

Szinte szégyellem kimondani: négy álló esztendő óta igen gyakran kénytelen Ön vitába szállni Korponaival és ami sajnálatos, a fiatalember annyira felkészült, hogy nagy fáradságába került Önnek főnöki tekintélyét vele szemben megvédenie. A szakmai viták eldöntése gyakran igen bonyolult és Korponai esetében is sokkal nagyobb nehézségekkel kellett volna Önnek számolnia, ha az Ön zseniális módszere és embernevelő képessége szinte önmagától nem oldja meg a problémát. Ön szakmájának kiváló művelője, nem sajnálva időt és fáradságot, olyan állandó és mélyreható vitába merült fiatal és tehetséges munkatársával, hogy semmi egyébre nem maradt ideje. Így aztán a gyorsan tovaröppent négy év alatt Korponai nem kapott elismerést, Korponai nem kapott fizetésemelést, Korponai nem lépett magasabb beosztásba, Korponait nem jutalmazták külföldi úttal és így tovább. Az Ön munkatársai közül mindenki más kapott mindent, csak Korponai nem kapott semmit. A szüntelenül tartó szakmai viták hevében hogyan is juthatott volna erre ideje Önnek.

És miközben Ön gondos előrelátással és nevelési célzattal lekötötte fiatal munkatársának minden energiáját, Korponai rájött, hogy ő a viták hevében alaposan lemaradt kevésbé tehetséges pályatársai mögött. Korponait ez a felismerés hosszú lelkitusa után arra ösztönözte, hogy ezentúl csak hétfőn, szerdán és pénteken vitatkozzék Önnel, pedig azelőtt minden nap bőségesen kifejtette — rendszerint az Önével ellenkező — nézeteit.

Egy hónap sem telt el: Korponai magasabb beosztásba került, ennek megfelelően magasabb fizetéssel. Ez természetes!

Aztán Korponai csak hétfőn és szerdán vitatkozott Önnel, pénteken már nem vitázott. Ez is természetes!

Egy újabb hónap múlva Korponait négy hetes külföldi tanulmányútra küldték. Ez is természetes!

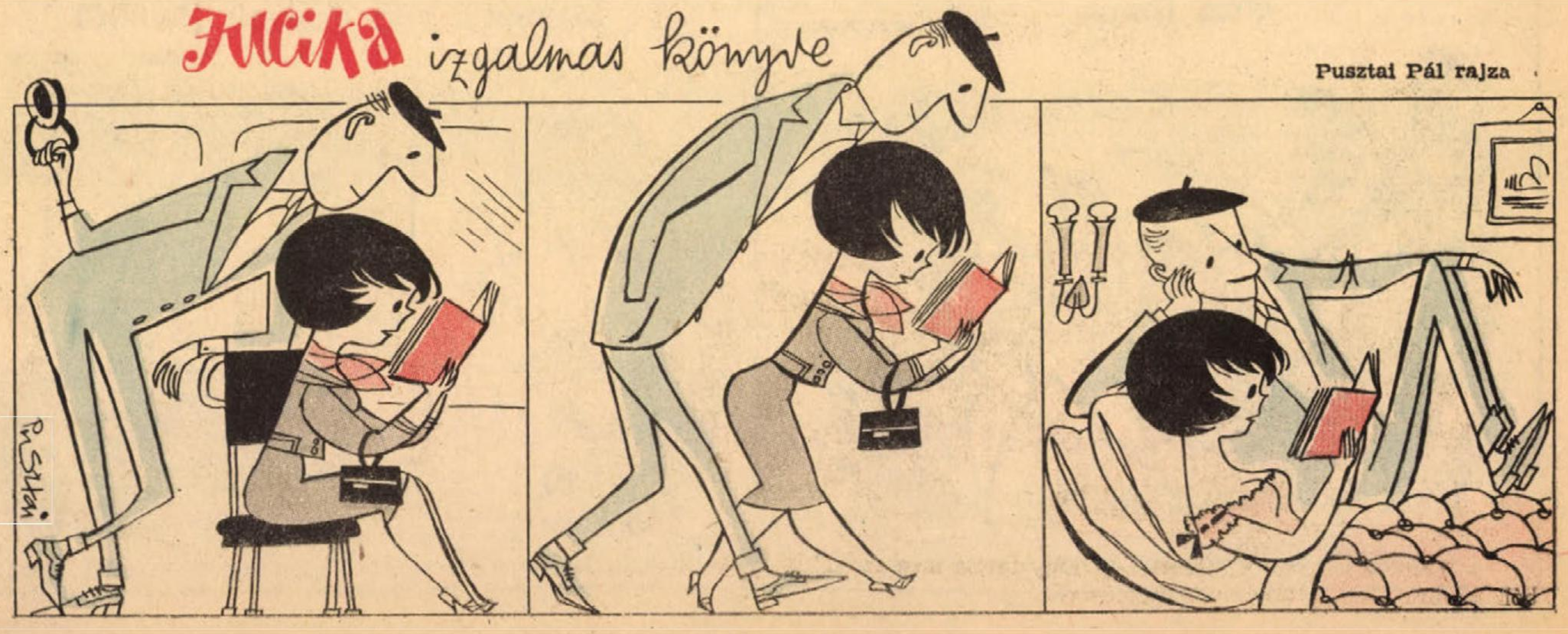
Mikor Korponai hazatért, hétfőn és szerdán sem vitatkozott többé Önnel, s ma már teljesen egyetért az Ön nézetével és koncepciójával. Ez is természetes!

Most aztán igazán nem tudom eldönteni, vajon az Ön kitűnő hivatali működéséhez, vagy emberformáló képességéhez gratuláljak-e inkább?

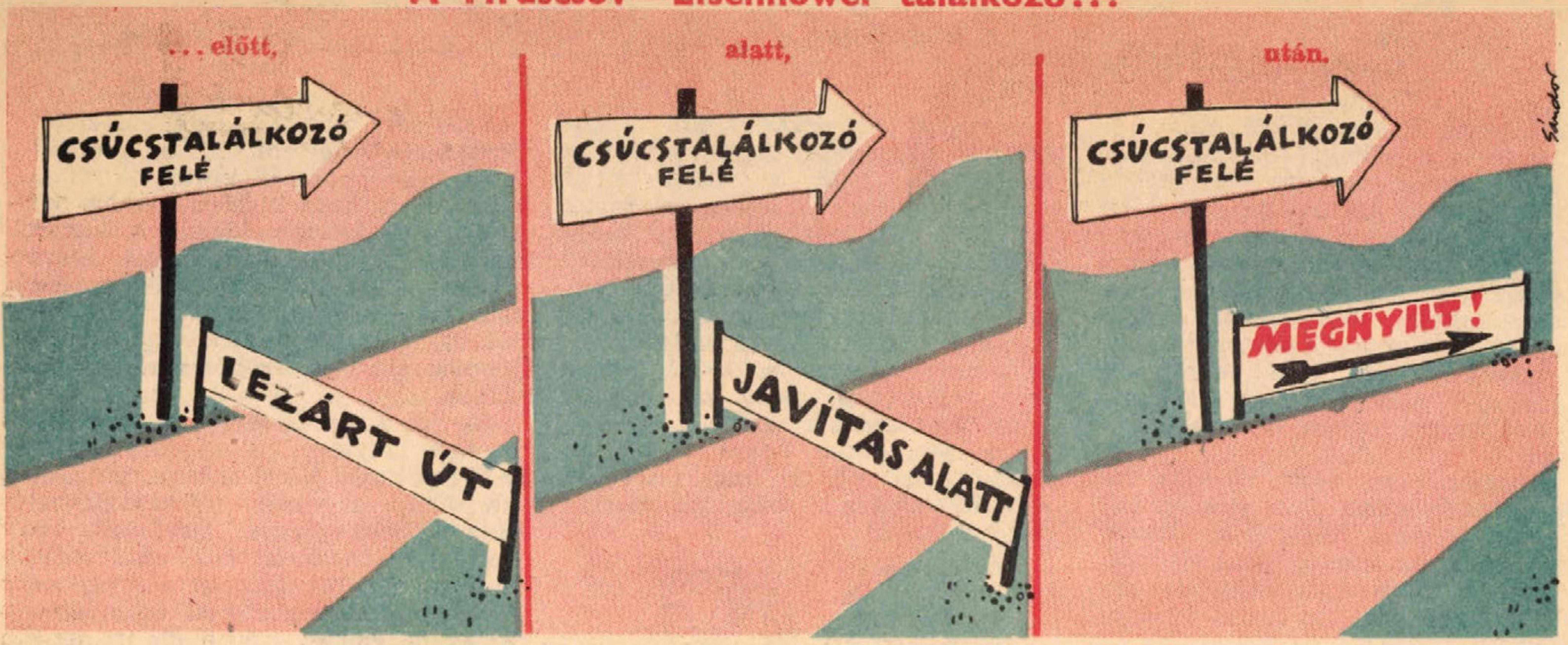
Földes György

Jucika izgalmas könyve

Pusztai Pál rajza

A Hruscsov—Eisenhower találkozó...

Ezt olvastuk

A jó házasság titka?

Az Esti Hírlapban olvastuk, hogy „A békekölcsön 100000 forintos nyereményét Pajor Károly nyomdász nyerte, aki a hírt ma közli interurbán feleségével".

Az interurbán (városközi) feleség nem lehet rossz dolog.

Szakáll az szakáll?

Az Állami Könyvterjesztő Vállalat kiadásában megjelenő „Tájékoztató" tájékoztatja olvasóit arról, hogy rövidesen megjelenik Lev Tolsztoj „Háború és béke" című regénye. A cikkecskéhez közli Darwin fényképét.

Örvendetes szaporulat

A „Lenin" atommeghajtású jégtörőhajóról ugyanaznap közölt ismertetést a Magyar Ifjúság és a Falusi Vasárnap. Előbbi lap szerint a jégtörőhajó hossza 200 méter, szélessége 24 méter, utóbbi szerint a hajó hossza 134 méter, szélessége 27,6 méter.

Minthogy nevezett lapok tudósításaiban semmi okunk kételkedni, nyilvánvaló, hogy a Szovjetuniónak nem egy, hanem két atommeghajtású jégtörőhajója van.

Ah, de szép!

Az olvasó gyönyörködtetésére idézünk egy mondatot a Középdunántúli Napló színi bírálatából. Azt mondja:

„Fogarassy Mária remekül, szinte idegszálanként nyújtotta a szerelemtől elbódult és ebből eredően minden aljasságra képes grófnőt, aki testi bilincseiből a lelkét sem tudja kiszabadítani."

Örülünk, de minek?

A Hétfői Hírek sportrovatából nagy örömmel értesültünk arról, hogy „11 éve fennálló atlétikai rekord dőlt meg vasárnap Újpesten". Lelkesen olvastuk végig az erről szóló több mint húsz soros beszámolót, amelyből mindössze egy adat hiányzott: hogy melyik sportágban dőlt meg a rekord.

A „nagy ugrás" — szentekben kifejezve

A Rádióújságban olvastuk:

Hu Fong-san, a 60 esztendős pekingi elefántcsontfaragó mester. Legnagyobb kívánsága, ha egyszer kaphatna egy 50 kilós elefántcsontot — abból 108 Buddha-szentet faragna öt hónap alatt, mert — mondja — „Kínában nagy ugrás volt"...

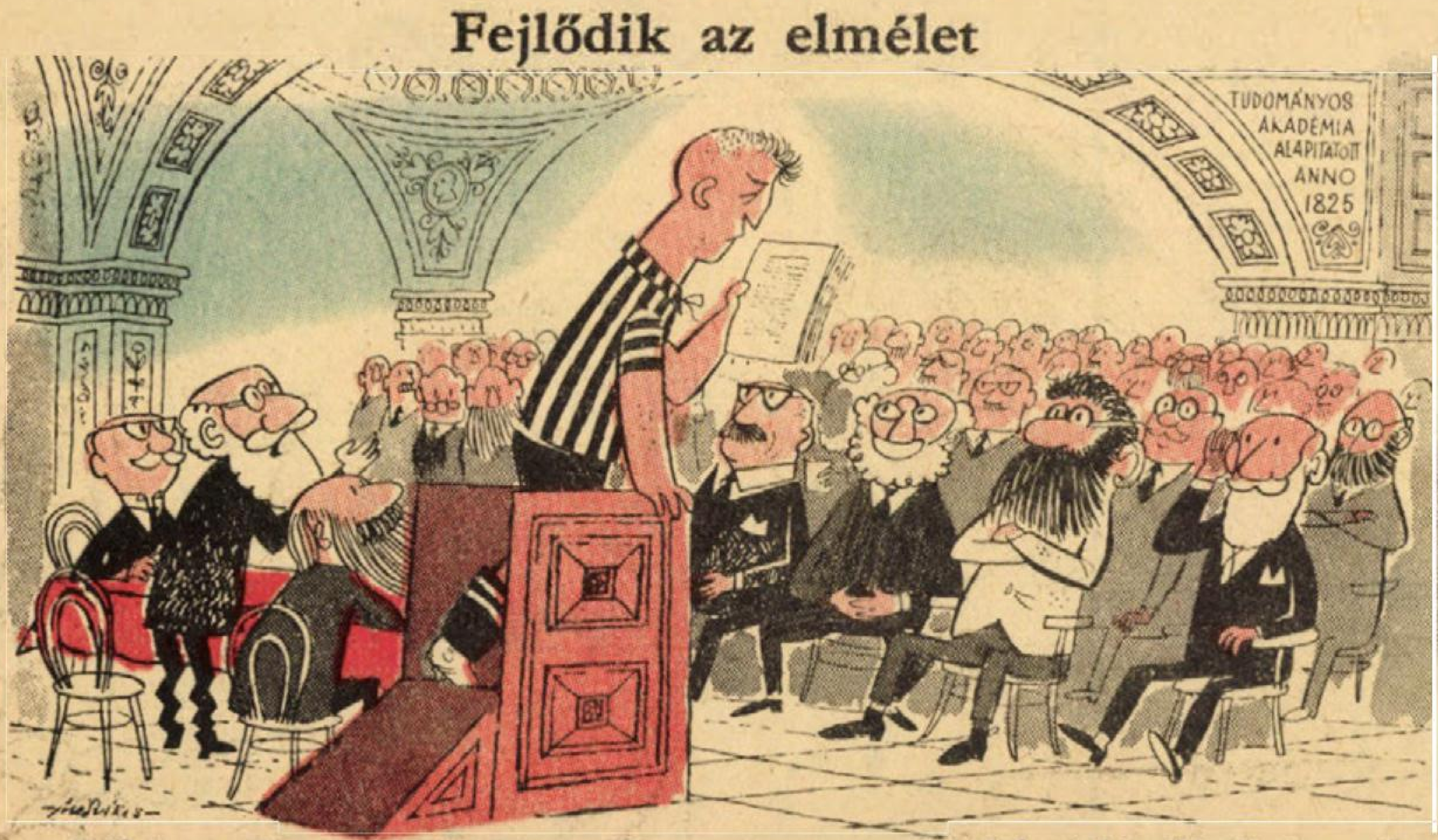
Zavar a testőrök körül

Az Esti Hírlap hírrovatában olvastuk, hogy: „A három testőr egyike, d'Artagnan lovag — Dumas kalandos regényének hőse — élő személy volt."

Ez régen tudott dolog. Ami új azonban: hogy d'Artagnan egyike volt a három testőrnek. Nem, nem volt egyike. Azok, — Athos, Porthos és Aramis — később választották vezérükül nevezettet, aki így lett a n e g y e d i k testőr.

dr. Árgus

Fejlődik az elmélet

– Felkérem Ficere II. kartársat, hogy tartsa meg székfoglaló előadását, a kapásból kapura lövés néhány elvi kérdéséről...

A filmek mintájára

Meglepetés

Mindennek vége közöttünk.

Hogy is kezdődött? A Hammermayer Guszti mutatta be nekem Hédikét, ez év április 12-én, este hét órakor. Hét óra egy perckor már úgy éreztem, nem tudnék nélküle élni. Három nap múlva a Duna-parton megcsókoltam. Félkilenctől háromnegyed tizenkettőig csókolóztunk lélegzetvétel nélkül. Világrekord! Attól kezdve mindennap találkoztunk, és mindennap jobban szerettük egymást.

S tegnap, nem tudom, mi ütött belém, elhatároztam, hogy szerzek egy kis meglepetést Hédikének. Bemegyek hozzá az üzletbe, ahol eladónő, bemegyek, mint egy közönséges vevő, és faképpel kérni fogok tőle valamit.

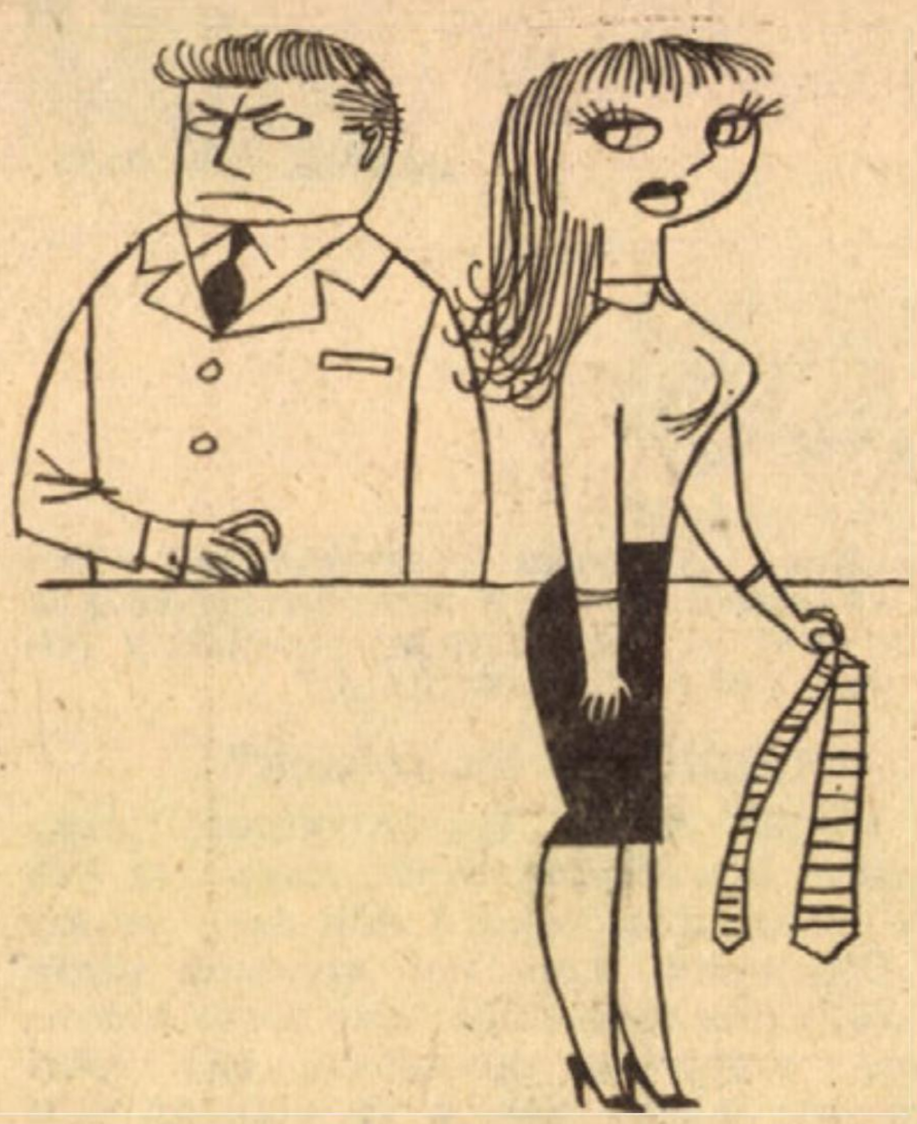
Be is mentem hozzá. Amikor meglátott, elmosolyodott, de a szemét összehúzta, mint a rövidlátók. Teljes komolysággal kértem tőle egy szürke nyakkendőt, fekete csíkkal.

— Mit tetszik kérni? — ment bele a játékba Hédike. A hangja unott volt, és ha jól vettem észre, egy ásítást nyomott el magában.

— Egy szürke nyakkendőt kérek, fekete csíkkal — ismételtem meg kuncogva, és magamban azt mondtam: még hányszor fogod megkérdezni, drága, még hányszor? És úgy éreztem, hogy az agyamban megfeszülnek az idegek. Érdekes, ezt csak olyankor érzem, ha ideges vagyok.

— Szürke nyakkendő, fekete csíkkal — bólintott Hédike kimérten. — Tessék várni! — s azzal átment a pult másik végébe.

Milyen szigorú az arca, gondoltam, mintha most nem lennének olyan lágyak a vonásai! Arca sem kerek, hanem szögletes. Remek arcjátéka van. Jászai Mari a boltban. De én nem szeretem a szögletes arcú nőket. Midőn úgy láttam, hogy felém néz, hamiskásan kacsintottam egyet. Nem vette észre az édes, lomhán hátat fordított nekem és matatni kezdett egy fiókban. Úristen, milyen ellenséges háta volt! Még a háta is játszott. Remek! Még mindig matat? Még mindig matat. Ráérősen, álmosan. Ekkor én viccből a türelmetlen vevőt játszottam. Idegesen doboltam az üvegpulton és dudorásztam: pámpám-pá páppápám, bumm-bumm-bu bummbubu... Mi a csudát csinál ott annyi ideig? Tréfából fel fogok ordítani: „Mi lesz? Már egy órája állok itt! Most sütik a nyakkendőt?" Bem-bem-be, bembebe... Éreztem, hogy minden vér az agyamba tódul, a kezem reszketni és a vállam rángani kezd. Úristen, de jó vicc, röhögtem magamban, most azt játssza, hogy nem törődik velem, hogy kutyába sem vesz. Isteni! Csak ne érezném azt folyton, hogy felrobbanok. Mit szólna a drága, ha viccből felrobbannék?

— Ugye szürke nyakkendőt tetszett kérni, fekete csíkkal? — tudakolta újra a drága, a jajdedrága. — Szép fekete nyakkendőink is vannak, szürke csíkkal! — kiáltotta a pult végéről. A hangja metsző, ellenséges. Úgy dobta elém a szavakat, mint ahogy a kutya elé odalökik a csontokat. Csoda mókás, csak azt tudnám, miért érzem azt, hogy gyűlöl. Remek színésznő, néha ripacskodik, de azért nagyon jó. Mozogni azonban mozoghatna egy kicsit gyorsabban is a tündi-bündi. Azt hiszi a szentem-bogaram, hogy lopom az időmet? Már harmadik napja itt hervadozom, csillagom-billagom. Méltóztatik végre idefáradni, grófnő? Itt várja a legalázatosabb szolgája... Na, mi lesz?

Vicc ide, vicc oda, ez felháborító! Nyakkendőt kértem tőle és ahelyett hogy kiszolgálna, diskurál! A viccnek is van határa! Még mindig beszélget! S közben idenéz a lusták lustája, és utálkozva az ajkát biggyeszti. Vagy nem rám néz? De rám néz. Meg kell pukkadni a röhögéstől, úgy néz rám, mintha egy hernyó lennék, aki nyakkendőt vásárol magának.

De jól adja! Jobb lenne azonban, ha már idejönne, ha idetolná a pifipufi-pofikáját. Kicsi szívem, jer már ide azzal a vacak nyakravalóval! Jösszte baba, jösszte, mert nem tudom, mit csinálok! No, nézd csak, még mindig ott ácsorog a drága és csak dumál, csak dumál az a lehetetlen perszóna... Én pedig itt állok harminc éve, étlen-szomjan, mohos homlokkal, összekoccanó térddel és elrongyolt, összegubancolódott idegekkel, s várom a nyakkendőt. Már mióta várom, várom, várom, várrom. Romos vár. Elektromos vár...

Hirtelen vonítani kezdtem, mint egy párját váró farkas, hosszan és panaszosan, muszáj volt vonítanom, de az a vén szipirtyó erre sem reagált. Mintha mi sem történt volna, tovább locsogott, gyűlölettől villogó pillantásokat vetve rám viccből, én pedig az üvegpultot rágcsigáltam viccből és közben azon töprengtem: hogyan szerethettem bele ebbe a nőbe?

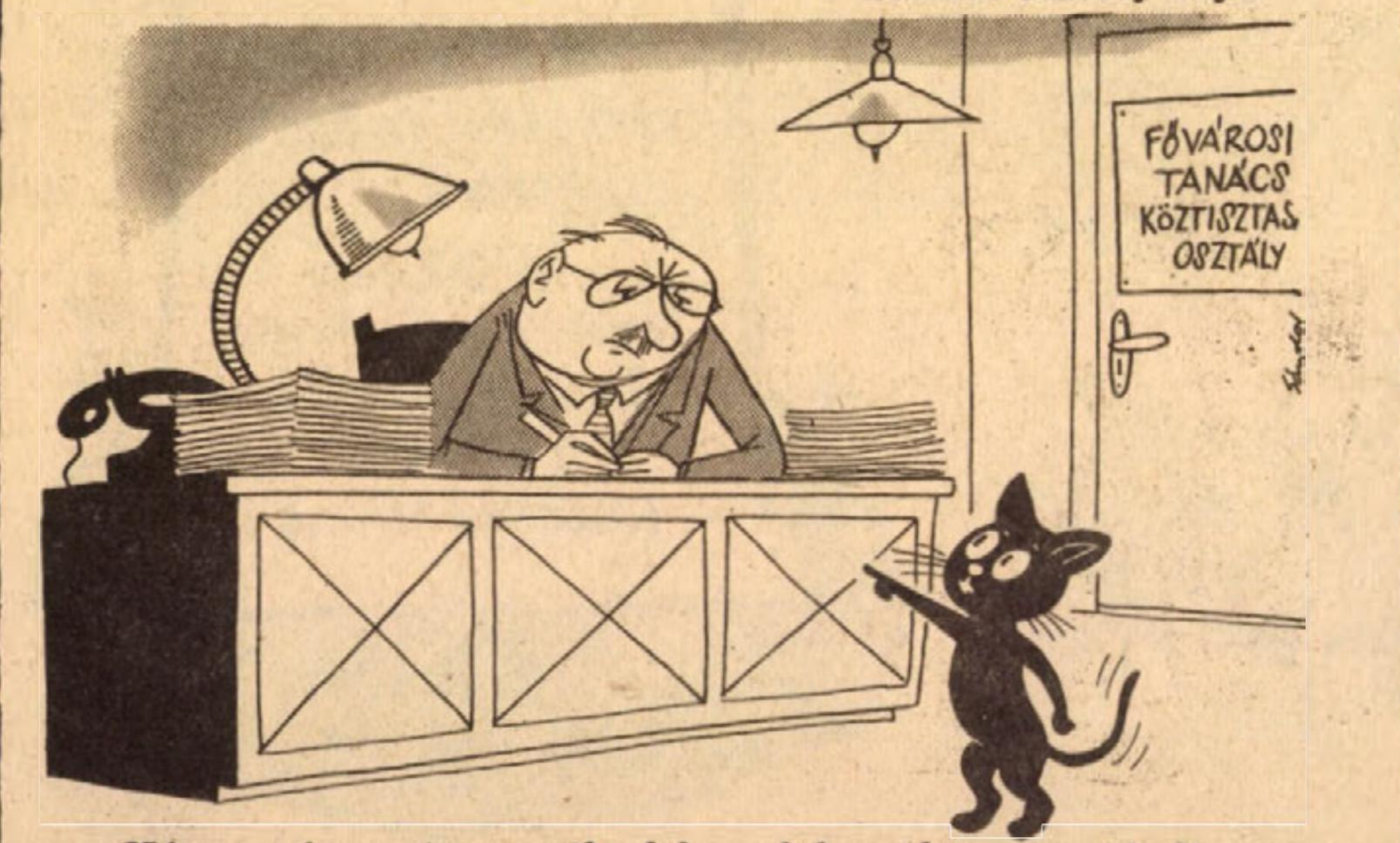
S akkor Hédike odavonszolta magát elibém és viccből komolyan megkérdezte: nem venném-e inkább egy hózentrágert? Miközben beszélt, rámnézett: az orra zöld volt az undortól, a szemefehérje sárga és az orrát úgy mozgatta, mintha gumiból lett volna. Most már annyira dühös voltam, hogy egy árva hang sem jött ki a torkomon, csak hadonásztam a kezemmel, lábammal és fenyegetően hörögtem, majd öklömet rázva kirohantam az üzletből. Meg sem álltam Rákospalotáig. Az indulat vitt ki odáig, visszafelé villamoson jöttem.

Közöttünk mindennek vége. Miért is kellett nekem bemenni abba a boltba?

Mikes György

Nagytakarítás Budapesten

Sándor Károly rajza

– Kéremszépen, itt veszik fel a dolgozókat az általános patkányirtáshoz?

Autós gőg

Vasvári Anna rajza

Fotoamatőrök

(Párbeszéd a közeljövőről)

– Jó, hogy találkozunk – mondta az egyik fotoamatőr –, megmutatom a legutóbbi felvételeimet: És már elő is vette tárcájából a képeket. A másik szakértelemmel nézegette:

– Szépek, de én a te helyedben sárga színszűrőt használtam volna – mondta, azután egy 13×18-as nagyságra felnagyított képre mutatott.

– Ezt a tájat én is felvettem. Tárgyilagosan bevallom, hogy a tied élesebb.

– Igen, mert én egészen a szélére merészkedtem.

– Akkor viszont jó lett volna, ha vakut használsz.

– Igazad van. Majd legközelebb, ha felmegyek. És a te képeid?

– Nincsenek nálam.

– A színesek remekül sikerültek. A kráter képeket beküldöm a kiállításra.

– Mikor utazol megint fel?

– A jövő heti rakétával megyek. Tudod mit, gyere te is. Hozd el a teleobjektív lencsédet is. Ha a légkör tiszta lesz, megpróbáljuk lefotografálni a Földet...

(sti)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fogtechnikus segédje hirtelen átmegy a műhely melletti szobába, és zongorázni kezd. Főnöke utána kiabál:

– Mit csinál, Sándor?

– Ideget ölök, főnök úr!

*

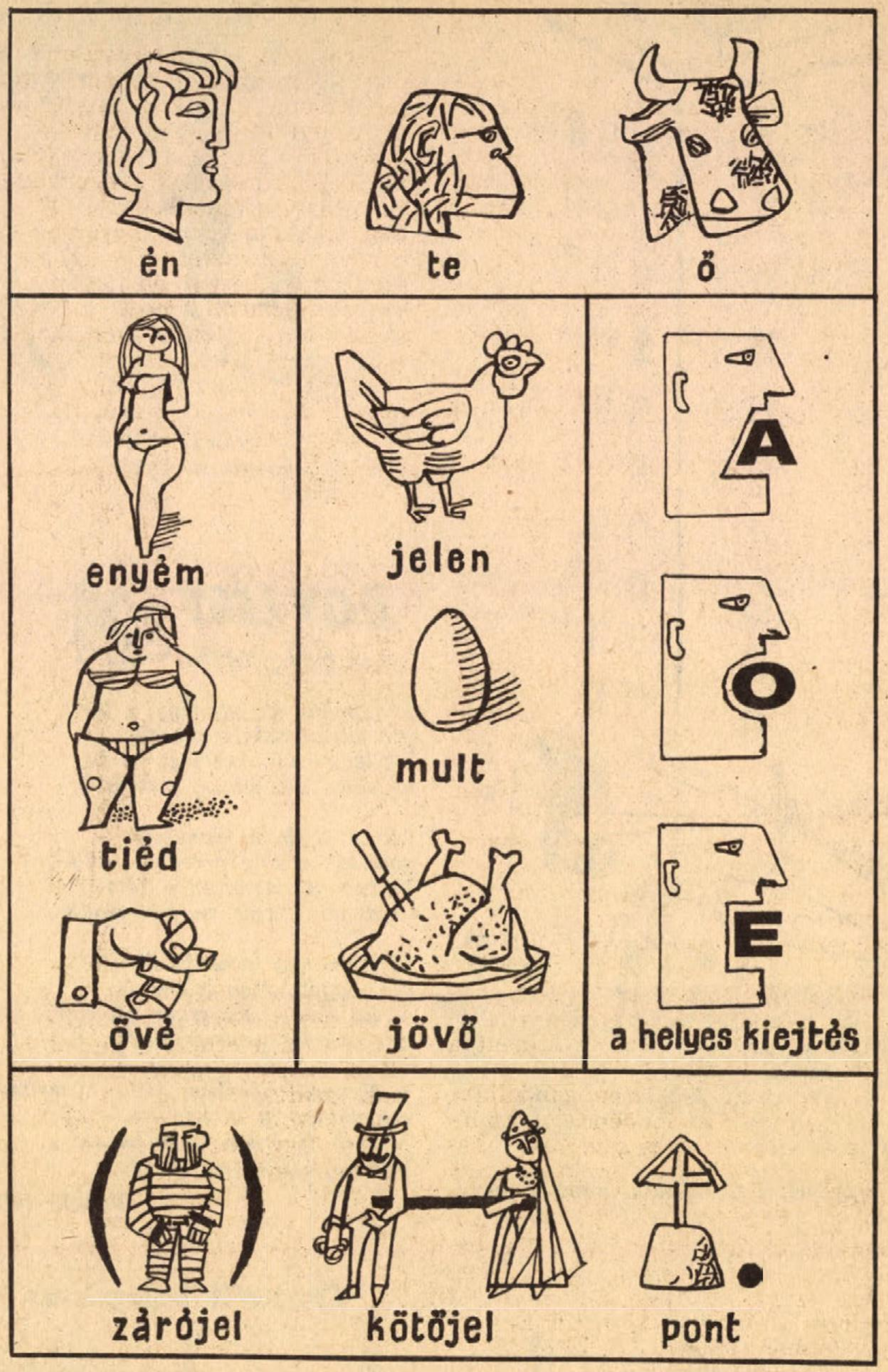
A tenorista büszkén azt mondja a kollégájának:

– Tudja, hogy a lányom örökölte a hangomat?

– Ja úgy! Ez mindent megmagyaráz! Eddig ugyanis nem tudtam elképzelni, hova lett az ön hangja!

KIS KÉPES NYELVMESTER

Hegedűs István rajza

Pistike rémes álma

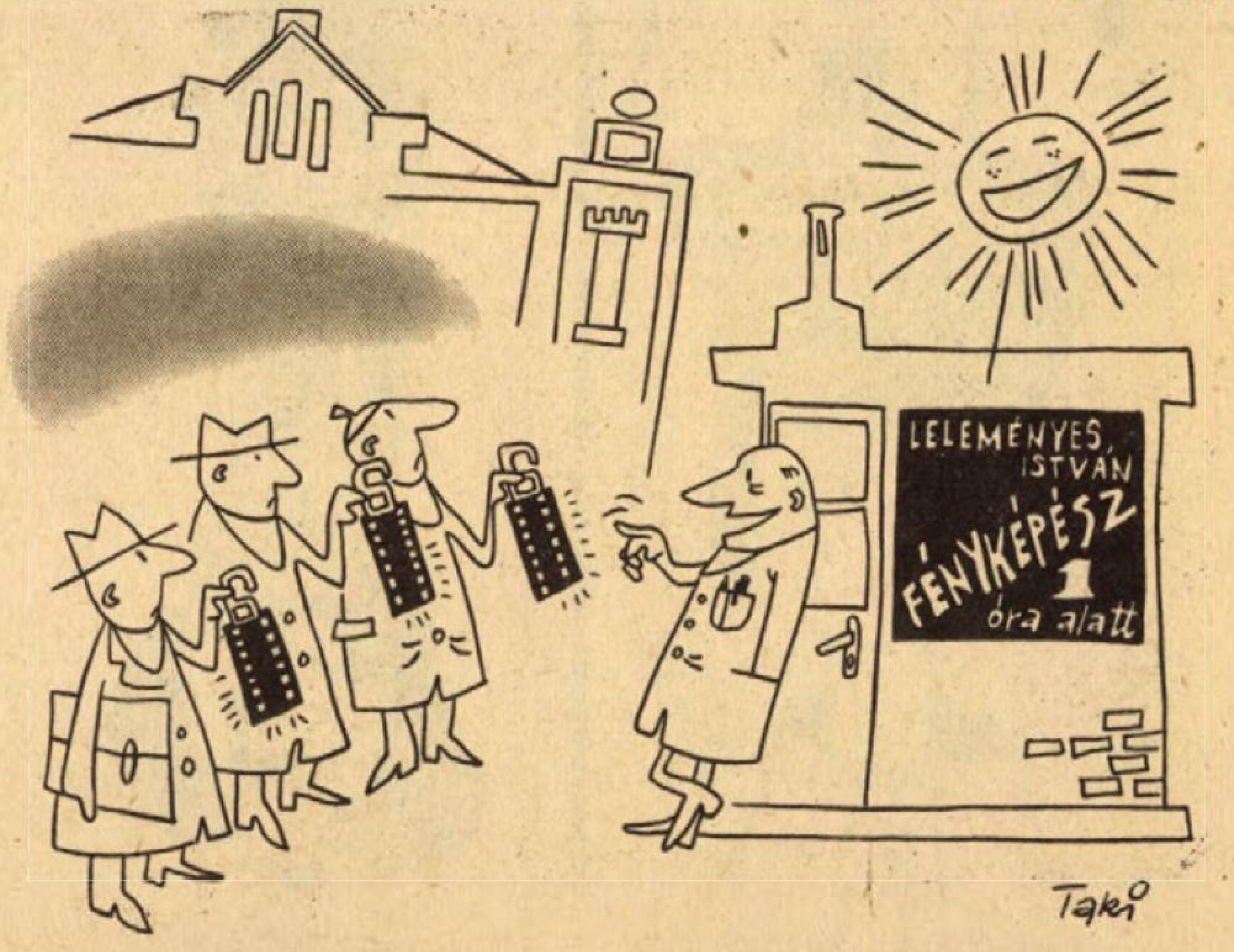
Török János rajza

– Képzeld, anyu, azt álmodtam, hogy megkaptuk az összes tankönyveket...

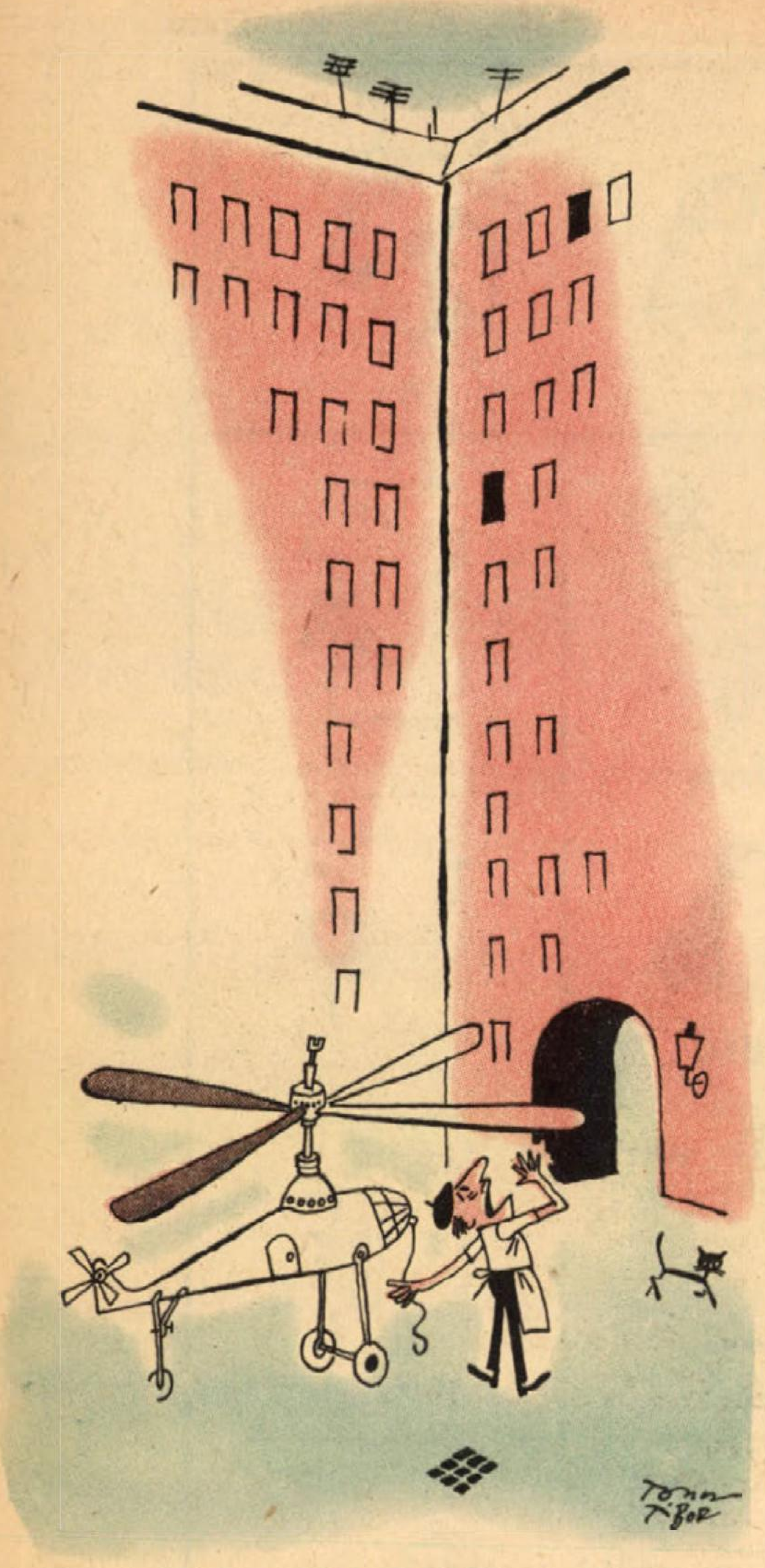
Egy budapesti gyorsfényképésznél

Takács Zoltan rajza

– Akinek már megszáradt a negatívja, az szóljon!

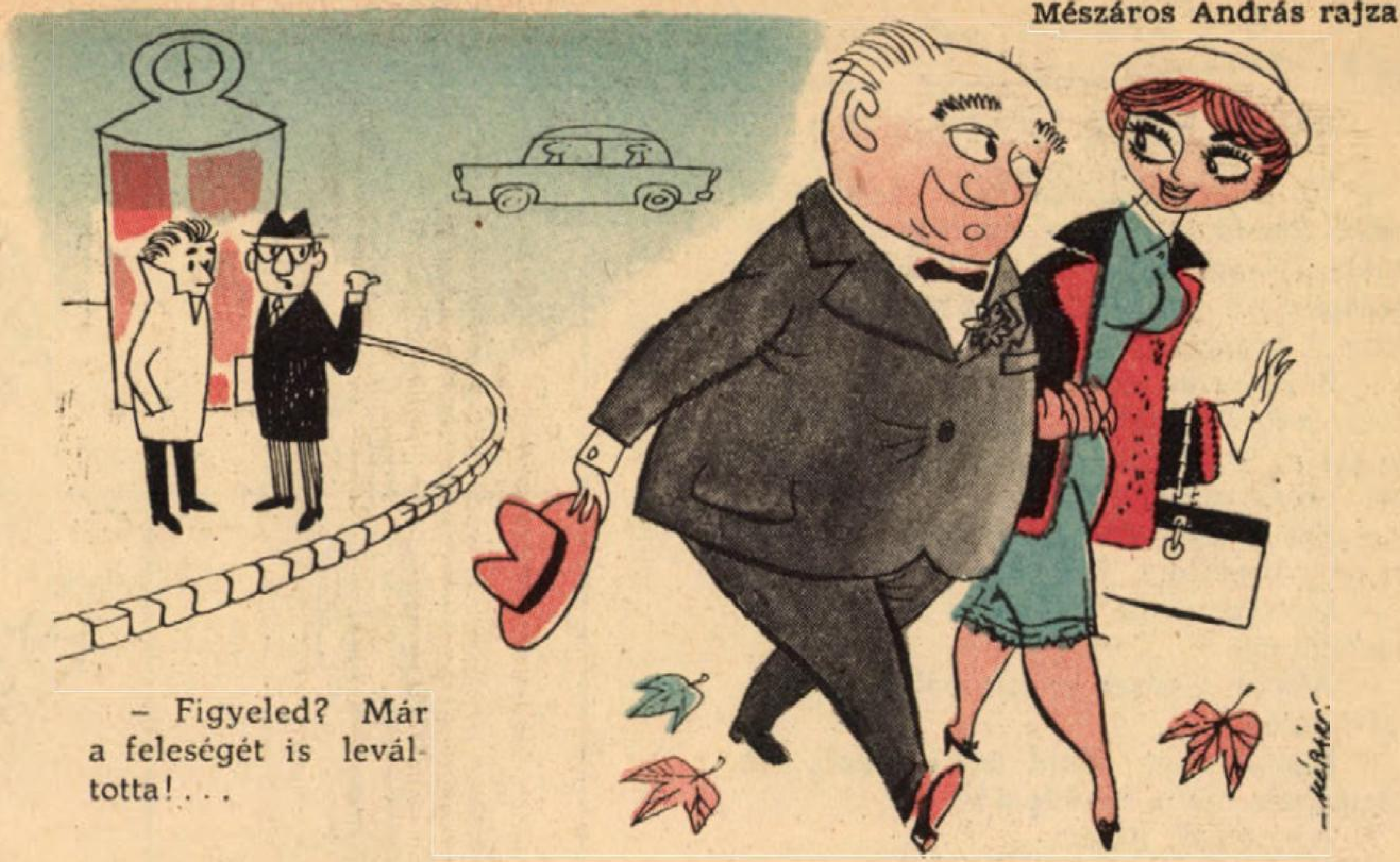
Modern idők

– Szenet, fát, kokszot, mindent felviszek!

Fluktuáció

Mészáros András rajza

– Figyeled? Már a feleségét is leváltotta!...

EGY LÉGY halálára

Szobámban élt egy légy, a Józsi.
(Én adtam neki e nevet.)
Térdemre ült, kezemen sétált,
hű volt, csak engem szeretett.

Mikor aludtam, álomőrző
gonddal mindig orromra szállt.
Jobban szerettem én a Józsit,
mint más a csízt vagy papagájt.

Fájdalmamat képzelhetik hát:
ma reggel holtan leltem őt.
– Az ősz – suttogtam, ráterítve
egy vékony papírszemfedőt.

– Nyugodj békében, Józsi – szóltam,
megsimítva az orrhegyem.
– Csak jövőre is ilyen hozzád
hasonló, hű legyem legyen!

Polgár István

MindEnFéLe

X. lusta ember. Még társadalmi munkában sem hajlandó társadalmi munkát végezni.

*

Érthető, hogy Z. csak másokat nevel, magát nem. Reménytelen feladatokra nem vállalkozik.

*

A filozófia legfontosabb feladata az, hogy kérdéseket keressen a válaszokra.

*

A böjtölés egészséges. A testnek büntetés céljából való sanyargatása jobban elérhető, ha az ember betegre eszi magát.

*

A bánat az a lelkiállapot, amely megelőzi és követi az örömet.

*

Jó matematikusok és kohászok nélkül nem jutunk el a csillagokig.

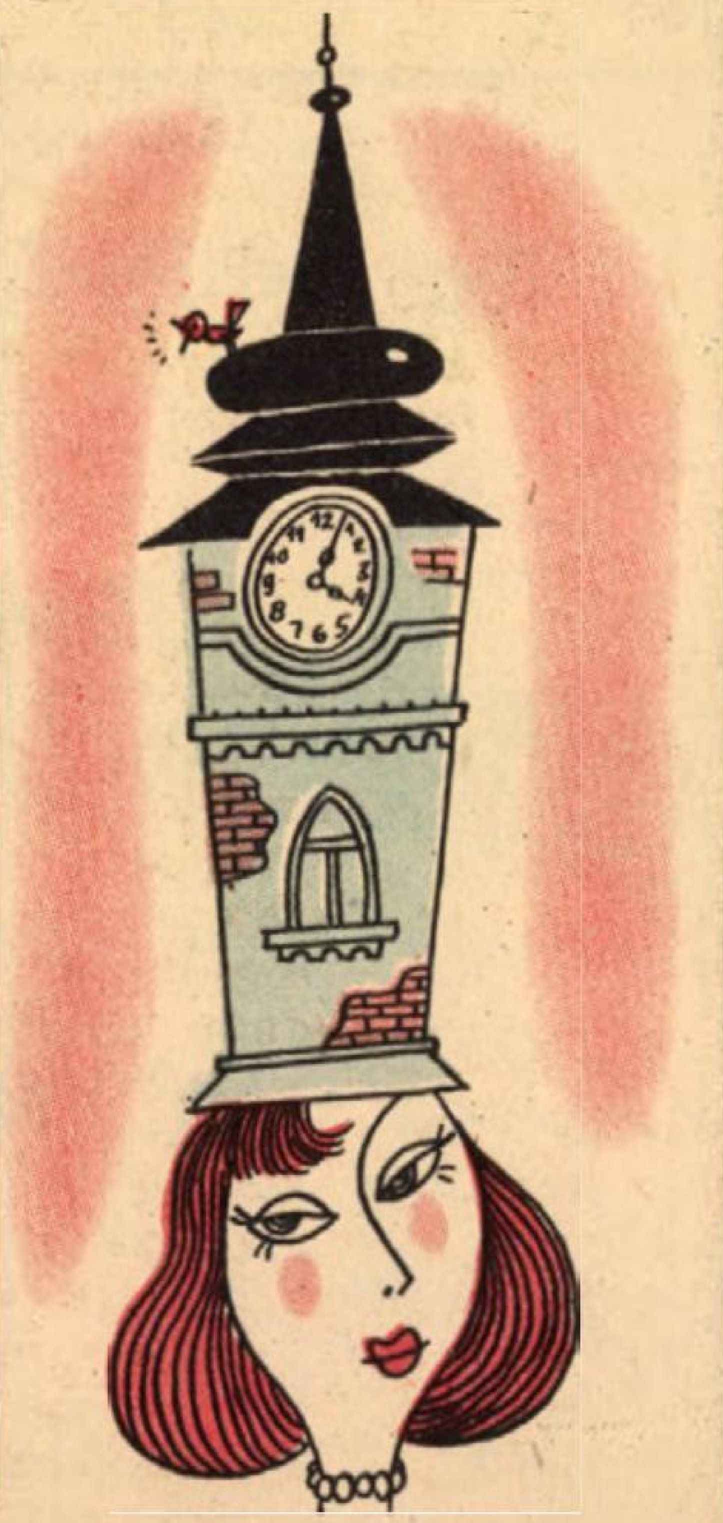
F. L.

Őszi-téli kalapdivat

Sándor Károly rajza

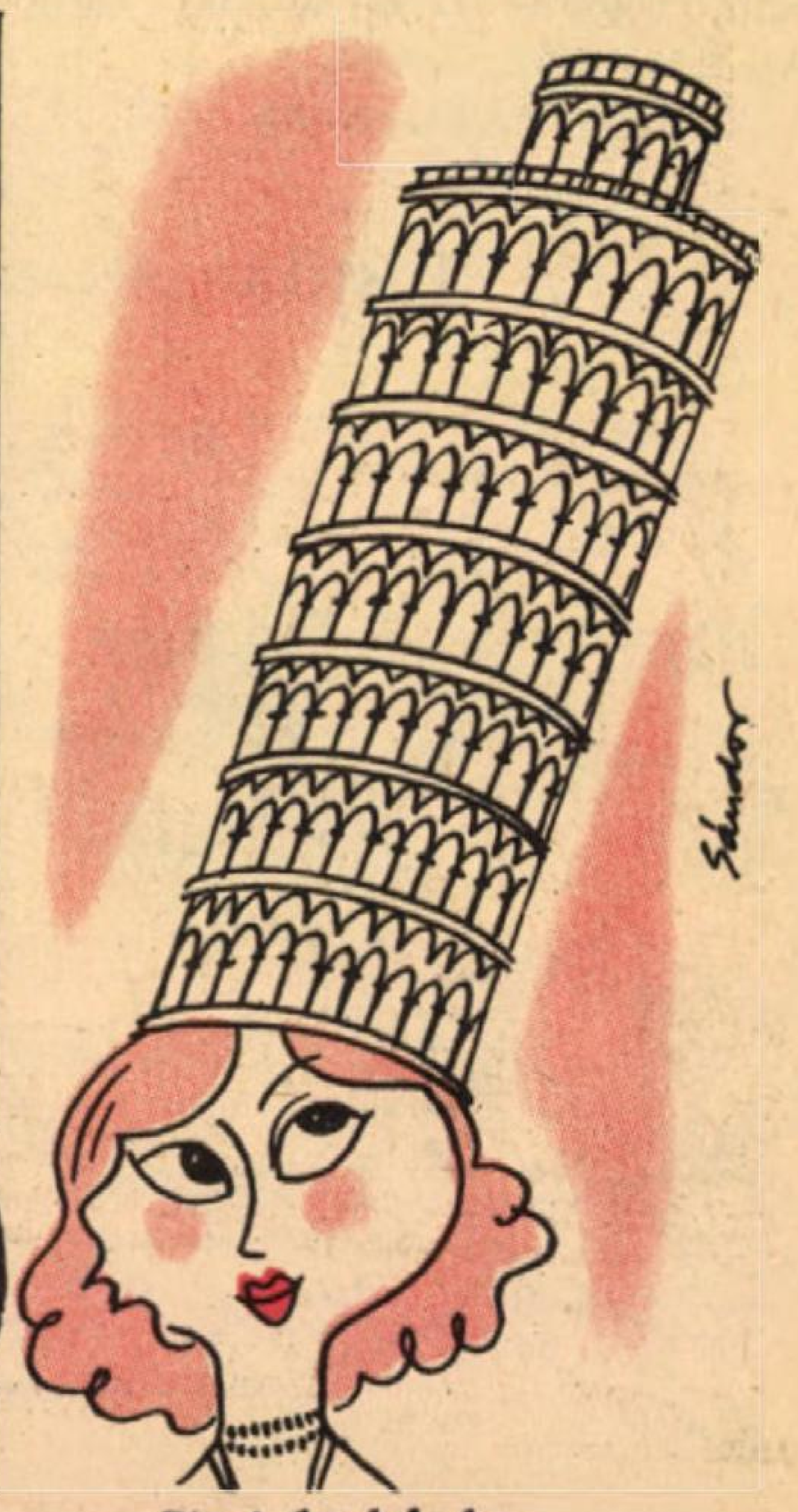
Hortobágyi kucsma

Toronykalap

Estélyi masnikalap, a lá migrén

Pisai ferdekalap

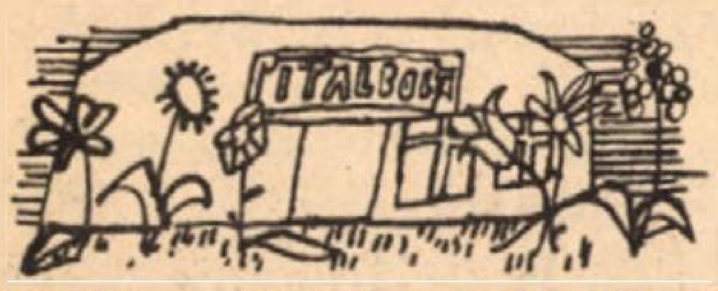
MOPRESSZÓ

A motel után, amint hallom,
Mopresszó is nyílik már Pécsett,
A filmek vetítése közben
Szolgálják fel a feketéket.

Ha gyenge kávét kapok ott majd,
Az persze engem meg nem lep ám,
Sötétben nemcsak minden tehén,
Minden kávé is fekete tán.

VIRÁGÉNEK

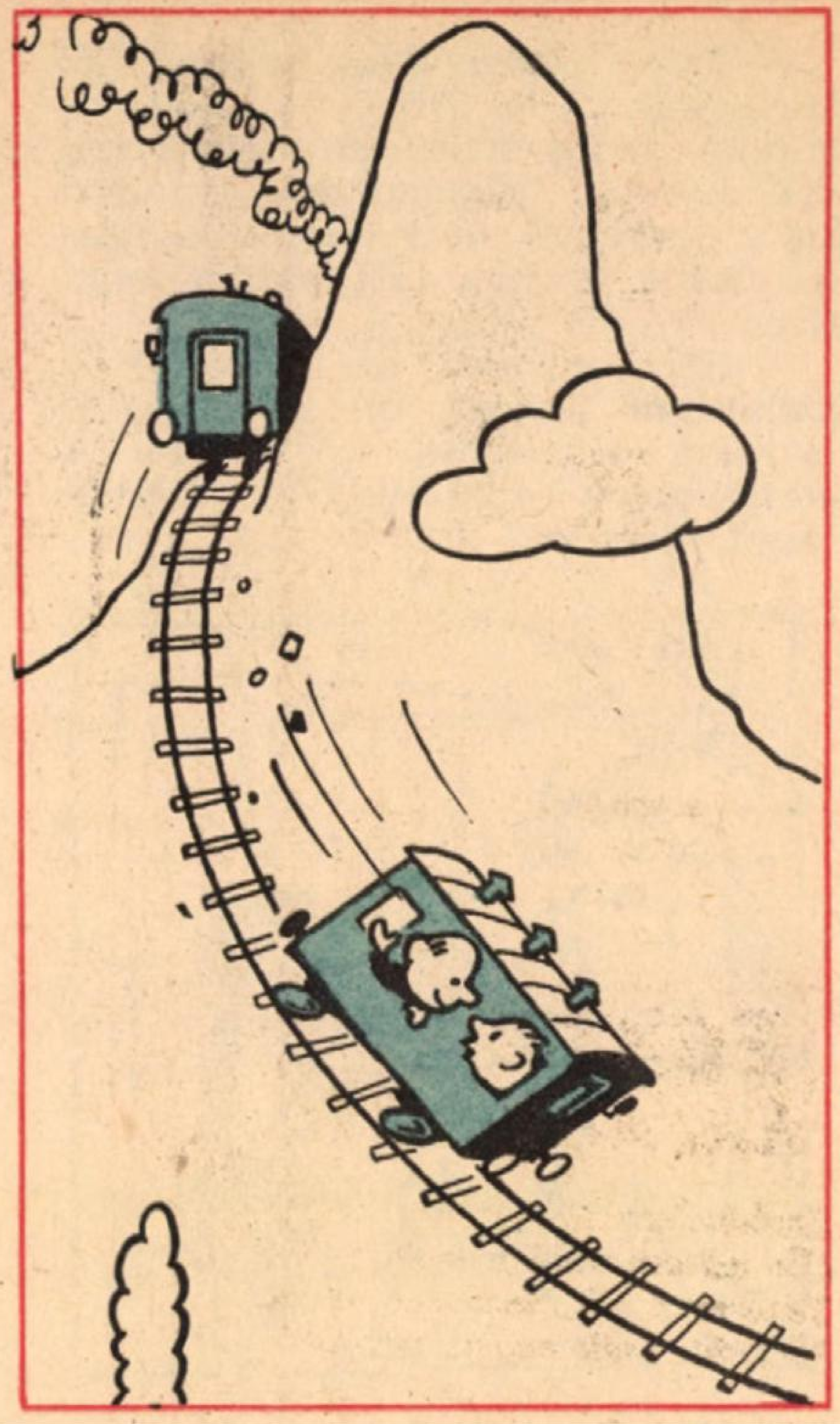

Virágágyakkal vették körül
Budán egy italboltnak táját,
Ez nem emeli túlságosan
A helyiség borvirágos báját.

Poharazások végeztével
Nem mondható majd kellemesnek,
Ha az elkókadt törzsvendégek
Netalán virágágynak esnek.

Hidvéghy Ferenc

A moszkvai KROKODIL-ból

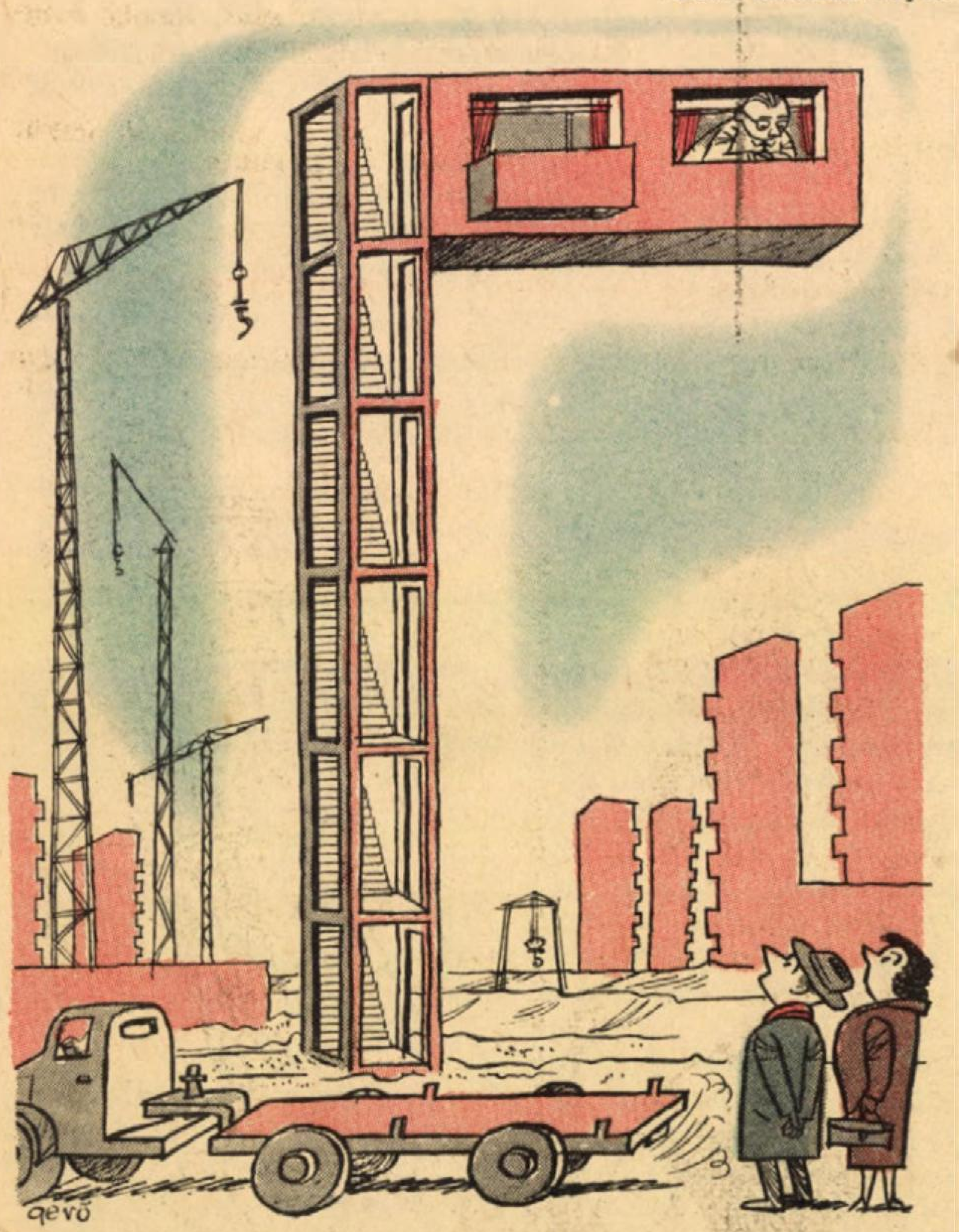
– Megmondtam neked, hogy a hágó után gyorsabban megyünk ...

– Mi az, mosógépet akarsz venni?
– Már nincs rá szükségem. A mama meggyógyult ...

Ház — előregyártott elemekből

Gerő Sándor rajza

– Nézd, ő már elintézte, hogy a lakását soron kívül kihozzák!

a ferde torony védőbeszéde

Torony vagyok.
Torony bizony,
de ferde, ... hát
szerény torony.
A ferdeség nem szégyen, — ezt a
Szent Biblia s a Zend-Aveszta
megállapítja, ... vagy talán
a Védák? Vagy az Alkorán?
A ferdeség — igen sokakban
erős a hit —: csupán szokatlan.
Egy bölcs — ki is? — megmondta rég,
nem is hiba a ferdeség.
S ha nem hiba, úgy tán erény,
— elhangzott már ily vélemény!
Vének mondják, hogy voltaképp
egykor a ferde volt a szép,
sőt, híres régészek szerint a
ferde vonal az ősi minta.
„Az szép" — írá egy szent apostol, —
„mi eltér a mindennapostól"!
A jobb ízlésűek manap
maguk is félrehajlanak,
az egyenestől némelyeknek
felfordul gyomruk s émelyegnek.
Van, aki ritkaságként tisztel,
— no persze, nem a vak filiszter!
S bár sok bigott fejébe verték,
hogy bojkottálni kell a ferdét,
nem egy bölcs konkludált oda,
a ferdeség már-már csoda!
— Mit „már-már"? — vélte egy szakértő,
— az ily kicsinylés szinte sértő;
csoda és kész! Mi több: közérdek!" —
... E felfogással egyetértek,
habár nem szólok közbe, mert én
tudom, hogy nem születtem ferdén:
rajtam arány és forma ép,
s a föld a ferde voltaképp.

Hollós Korvin Lajos

MAGAS AZ EMELET

Egy szekrényt kellett felvinni a harmadik emeletre. Ez volt a feladat. A feleségem azt mondta, amit ilyenkor minden asszony mondani szokott a Tűzföldtől Alaszkáig: „Ezt neked kell elintézned, mégis te vagy a férfi." Azt is mondta, hogy fogadjak két vivő embert. Azok majd felhozzák a szekrényt a harmadik emeletre, de alkudjam meg velük, mert ezek képesek még száz forintot is elkérni ezért az ötperces munkáért.

Körültekintően jártam el. Előbb megtanácskoztam a dolgot egy barátommal, aki egy mélyépítési vállalatnál dolgozik. Ő adott egy telefonszámot, ahol közölték velem, hogy hajlandók két vivő embert rendelkezésemre bocsátani, de az árszabás csak a helyszínen eszközölhető, mivel az a szekrény súlyától, az emeletek nagyságától és a légköri viszonyoktól függ.

A vivő embereket a lépcsőház aljában fogadtam, a szekrény mellett. A legkopottabb zakómat öltöttem fel, s fejemre micisapkát tettem. Külsőmmel és egész magatartásommal azt a gondolatot igyekeztem szuggerálni, hogy itt tulajdonképpen nem bérmunkáról van szó, hanem egy szívességről, amelyet két erős proletár tesz egy gyengébb testalkatú proletártestvérének.

— Ezt a kis kasznit kéne felguríitani a harmadikra — mondtam kedélyesen, és köptem egy hegyeset. — Mit kóstál egy ilyen kis mulatság?

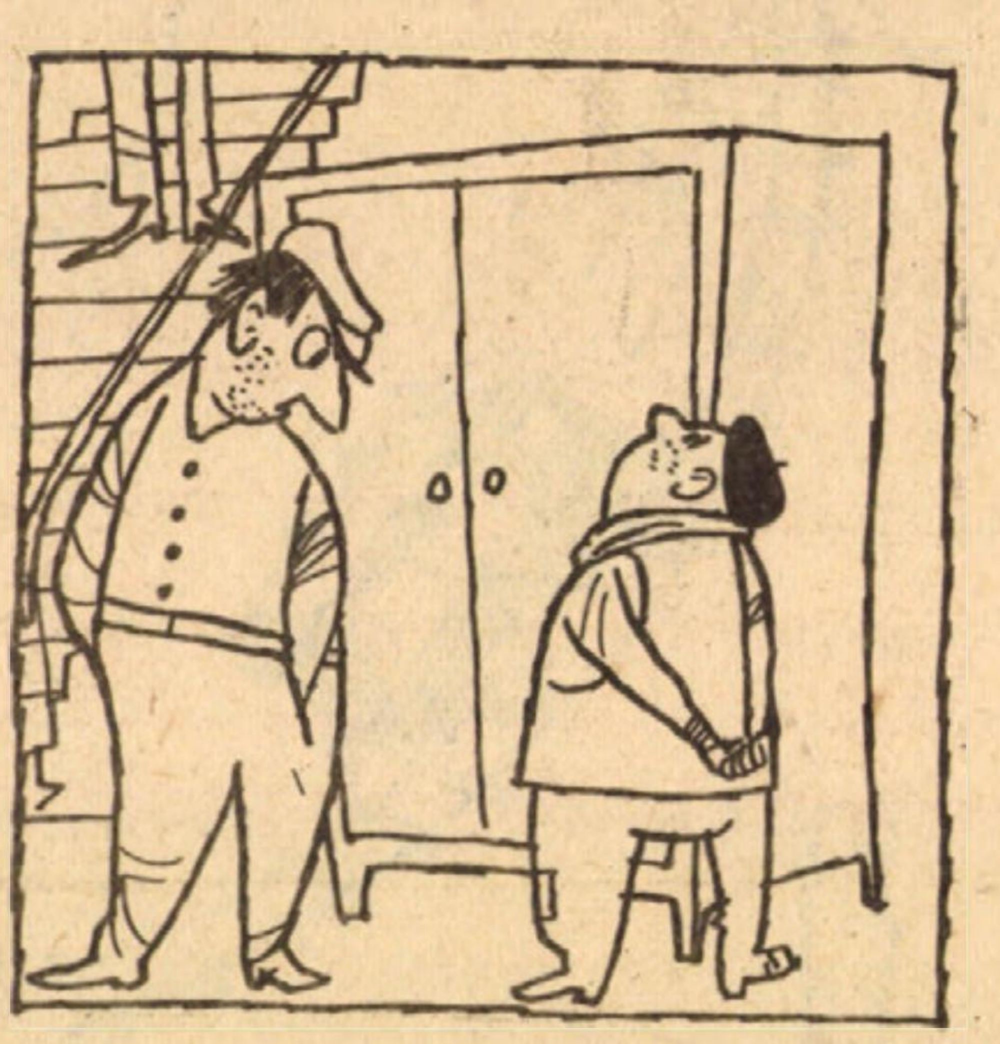
A kedélyes tónus látható undorral töltötte el őket. Szó nélkül rágyújtottak a kínált cigarettákra, és némán, kétszer megkerülték a szekrényt.

— Ez diófa ... — mondta a magasabbik olyan hangon, mintha becsaptam volna őket.

— Legalább egy mázsa ... — toldotta meg a másik, egy kis zömök, szőrmók ember.

— Aztán hányadikra kellene ezt felcipelni? — kérdezte a magasabbik, mintha eddig erről nem lett volna szó. Amikor megmondtam, mind a ketten, anélkül, hogy egymásra néztek volna, némán tartottak a kapu felé.

— Hová mennek, az istenért!? — kiáltottam utánuk, önkéntelenül is elárulva kispolgári eredetemet. A hórihorgas visszafordult és megvetéssel mondta:

— Magas az emelet ...

Ezt én nem láttam be. Hosszas vita következett, melynek során bebizonyosodott, hogy az én emeleteim Nagybudapest legmagasabb emeletei, amelyekre képtelenség felhurcolni egy másfélmázsás szekrényt. Megszűnvén a tárgyalási alap, tompán és tanácstalanul meredtünk egymásra. Végre eszembe jutottak az anyagiak és megtörten, egy micisapkába öltözött kapitalista lelkiismeretfurdalásával csak ennyit kérdeztem:

— Mennyi?

A két vivő ember ismét körüljárta a szekrényt, majd babonás iszonyattal meredve az emeletekre, így szólt a magasabbik, a brigád esze:

— Két darab százas ...

Megsemmisülten, lelkileg összeomolva, igent bólintottam, miközben lelki szemeim elől elhessegettem feleségem méltatlankodó képét. Előkerültek a gurtnik és megkezdődött a szakmunka. A két ember nyögve, szuszogva mesterkedte magát felfelé a lépcsőkön. Én, lelkiismeretfurdalásom alatt görnyedezve követtem őket. Végeredményben, én egy ronda kizsákmányoló vagyok, itt urizálok minden teher nélkül, miközben ezek a derék emberek inuk szakadtával cipelik az én szekrényemet ... Hát lehet ezt megfizetni?

A második emelet lépcsőfordulójában az emberek letették a szekrényt. Diszkrét káromkodásokat mormolva, törölgették izzadó arcukat.

— Ilyen munkát ezentúl még háromszázért sem vállalok ... — mondta a hosszú. — Az ember megszakad belé ...

Az utolsó lépcsőforduló teljesen próbára tette az idegeimet. A két ember némán zihálva cipekedett, mint akiknek már arra sincs erejük, hogy megmondják véleményüket. Végre, mégis helyére került a szekrény. Amikor a sötét előszobában szembe kerültem a nehezen lélegző, izzadt emberekkel, hirtelen kevésnek éreztem a kétszázat. Kétszázharminc mellett döntöttem és így szóltam:

— Itt van kétszázötven forint, remélem, meg vannak elégedve ...

A feleségem első szava természetesen az volt, hogy mennyit kértek az emberek.

— Egy darab százast ... — mondtam, kerülve pillantásait. — Kénytelen voltam megadni nekik. Mit csináljak? Magas az emelet.

Gádor Béla

AKAR ÖN? ...

Tartom magamat a latin szóláshoz: nil admirari és nem csodálkozom semmin. De a minap nagy megrázkódtatás ért, és fel kellett függesztenem ezt az évezredek óta bevált elvet. Kezembe akadt ugyanis a *Science et vie* című francia

folyóirat szeptemberi száma, amelyben érdekes és tanulságos cikkek vannak a technika, a biológia és más tudományok köréből. Nem ezen csodálkoztam, de a cikkek előtt, után és között olyan hirdetések akadtak, amelyek bámulatba ejtettek. Ilyeneket olvastam:

– Nincs megelégedve a termetével? Akar ön nőni? Garantálunk önnek 8–16 cm. növekedést, törzs vagy lábszár, tetszés szerint. Kor mellékes. Csalhatatlan tudományos módszer. Gyorsan, olcsón és diszkréten dolgozunk. Válaszbélyeg.

– Akar ön tekintélyt szerezni? – kérdi a másik. – Szerezzen tekintélyt! Erre szüksége van az élet minden területén. Hivatalában előlépését segíti, otthonában ballépését fedezi. Levelezés útján könnyen és gyorsan megszerezheti. Válaszbélyeg. (A hirdetés mellett ábrázolva egy tekintélyes pofa, aki úgy látszik, már megszerezte.)

– Akar ön megtanulni táncolni zene és partner nélkül? Mi sem könnyebb – mondja egy harmadik. – Levelezés útján néhány óra alatt megtanulhat. Gátlásait radikálisan megszüntetjük. Válaszbélyeg.

– Ne töltse idejét üres szórakozással – hangzik egy másik. – Akar ön megtanulni rajzolni és festeni levelezés útján? Nagyon ajánljuk. Ismerje meg a művészet mámorát. Néhány hónap múlva kiállíthat a Szalonban. Micsoda öröm és büszkeség tölti majd el az ön keblét, ha barátai és ismerősei megcsodálják az ön alkotását. (A hirdetéshez már mellékelve is van a kép, amit egy csomó ember vesz körül.) Válaszbélyeg.

– Halaszthatatlanul kísérje magát gitárral! – tanácsolja egy újabb. – Nem baj, ha nincs is hallása. Levelezés útján könnyen megtanulja, amire szüksége van. Válaszbélyeg.

– Akar ön? ... hangzik még néhány hirdetés. Akarok, hogyne akarnék!

Gyorsan megvettem a válaszbélyegeket és elküldtem a megadott címekre. Ezek után

figyelmeztetem barátaimat és ismerőseimet, hogy ha látnak egy 190 cm magas, tekintélyes külsejű férfiút, aki gitárt pengetve, gátlás nélkül, tánclépésben halad a Műcsarnok felé, hogy az általa festett képet kiállítsa – az én leszek.

Balázs Sándor

Már csak ez hiányzik...

Vasvári Anna rajza

Zenés ebéd egy napközi otthonban.

Irka-firka

Az illatszer boltban közepes külsejű férfi állt mellettem.

– Mosdókefét kérek – mondta.

– Olyat, amelyiknek nyele van.

Midőn eltávozott, érdeklődtem a kisasszonytól, minek a nyél a kefére?

– Hogy egyedül is megmoshassa vele a hátát!

Elfacsarodott a szívem. Most értettem meg csak igazán, hogy mi az a magány; – mikor az embernek nincs senkije, aki megmossa a hátát...

*

Egy újságíróval a Körúton sétálgattunk.

Szemfüles kollégám be-bekalandozott az állványok alá, hátha leesik egy téma. – Ám csak őt fröcskölték tele zöld festékkel.

Azt hittem káromkodni fog – de ő rögtön megtalálta az idevonatkozó publicisztikai kifejezést:

– Néhány üde színfolttal gazdagodtam!

*

Ezt olvastam az újságban:

Sapka Kalap ugyan kitől
Sapka Kalap
Kátéesztől!

Na, megint egy vers, amit nem Arany János írt!

*

Jenő barátom reménytelenül reakciós. A sáskajárástól a pálpusztai sajtig, mindenért a marxistákat teszi felelőssé.

Minap, mikor felszálltunk egy trolira és a fogantyú szokás szerint megrázta, így hőbörgött:

– Erre van áram...!

*

– Ezentúl Gordiusznak foglak hívni! – közölte Rézmáz Kázmér a kövér Meszetnekivel.

– Miért? – kérdi az meghökkenve.

– Mert mindig egy c s o m ó hülyeséget beszélsz!

*

Ismét szó nélkül visszaadta egy költeményemet a Hetilap! – panaszkodom Rézmáz Kázmérnak.

– Talán az lehet a baj, mondta elgondolkozva, hogy nem ütöd meg a profiljukat...

*

Rézmáz Kázmér kevesellte, amit a Rádiótól kapott. – Dühösen mondta nekem utána:

– Ennyiért dolgozzon nekik a Sekszpir...!

*

Múltkor eszembe jutott egy jó kis téma. – Ha lesz rá időm, ünnepek után darabot írok belőle.

Lelki szemeimmel már látom a plakátját is;

(Színmű három felvonásban)
Dalmáth Ferenc ötletéből írta:

Dalmáth Ferenc

A megtévedt Éva

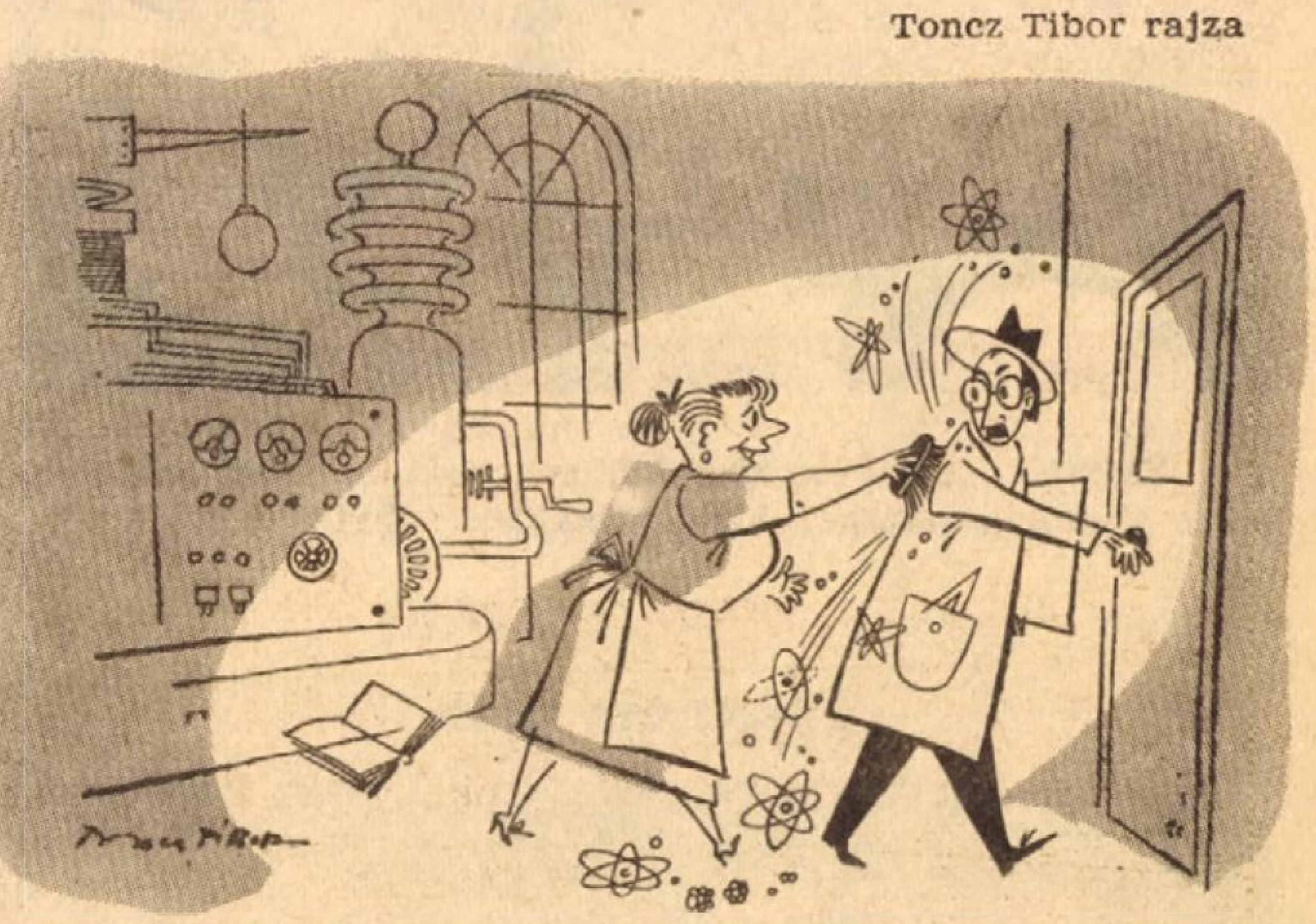

Az angliai Leedsben 70 fontra ítélték Grace Kerr kisasszonyt ruhalopásért.

Grace Kerr kisasszony foglalkozása: sztriptiz-táncosnő, magyarul vetkőzőnő. Minek akart öltözködni?

Gondos házvezetőnő

Toncz Tibor rajza

– Tessék csak várni, professzor úr, a kabátja tele van atommaggal...

Príma!

Török János rajza

– Hidd el nekem, ez a legtökéletesebb arclemosó-krém...

A Fővárosi Nagycirkuszban

Pusztai Pál rajza

– Ezentúl egy fillért sem költünk a tánccsoport ruháira! Most látom, a sikerhez nem szükséges ruha!

Tatarozás után

Toncz Tibor rajza

– Hogy lehet ilyen felületesen dolgozni? Ott egy ablak nincs betörve!

Kaland Budapesten

A bizarr ötleteiről híres Kökény Sándornak megütötte a fülét az a gyakori kijelentés, hogy Budapesten csak a külföldieket becsülik meg. Miután általában mellőzöttnek érezte magát, elhatározta, hogy álruhát ölt, és mint érdemes idegen fogja bejárni szép fővárosunkat. Vadászott tengerentúli csomagokból származó holmikra, és néhány, Kanadából, Oklahomából és Újzélandból küldött szeretetadományból vadregényes jelmezeket vásárolt magának. Amikor benézett a tükörbe, tökéletes idegen nézett rá vissza, vérbeli külföldi úr, akinek az égvilágon senki nem rokona Budapesten, még az Ibusznak is csak távoli unokaöccse.

Először is a 12-es autóbuszra próbált feltolakodni lombhullás és csúcsforgalom idején. A tömött sorokban várakozók közé furakodott, és Budapest térképén a Margithíd kies környékét mutogatva, segítségért rimánkodott. Egyszerre hárman is magyaráztak, udvariasan előre vezették, és amikor az autóbusz befutott, utat engedtek neki.

– American? – kérdezte kacéran egy csinos nő.

– No, Pakisztán, – felelte Sándor, mert ennyit beszélt folyékonyan idegen nyelven.

A bennszülöttek annyira beajánlották az ülőkalauznőnek, hogy az külön megdicsérte az idegen hupikék nyakkendőjét, és húszfilléresek helyett csupa forintost adott vissza a tízesből.

Hasonlóan kedves fogadtatás érte az álkülföldit a Csemegében, ahol, megelőzve a várakozókat, mutogatással kért sonkát. Egy bajuszos bácsi, aki fejbevágással fenyegetett mindenkit, aki nem tartja be a sort, odaszólt az árusítónak:

– Szépet adjon ennck a külföldinek, hadd vigye el a jóhírünket!

A jól sikerült trükk elbizakodottá tette Sándort. Büszkén járt-kelt az utcán és még a mosolygó, sőt vigyorgó tekintetekkel sem törődött.

Útja egyik mozgóképszínházunk előtt vezetett el, ahol éppen egy magyar filmet játszottak, csak ebéd után, nehogy a nézőknek éhesen kelljen beülniök. Hosszú sor várakozott az utcán.

– Ezt a filmet szeretném megnézni – gondolta, és a sor élére vágtatott.

Tisztelettel a pénztárhoz engedték. Néhányan morogtak, de egy pillantást vetve kosztümjére, azok is elhallgattak. Hiába, nincsen párja a magyar vendégszeretetnek.

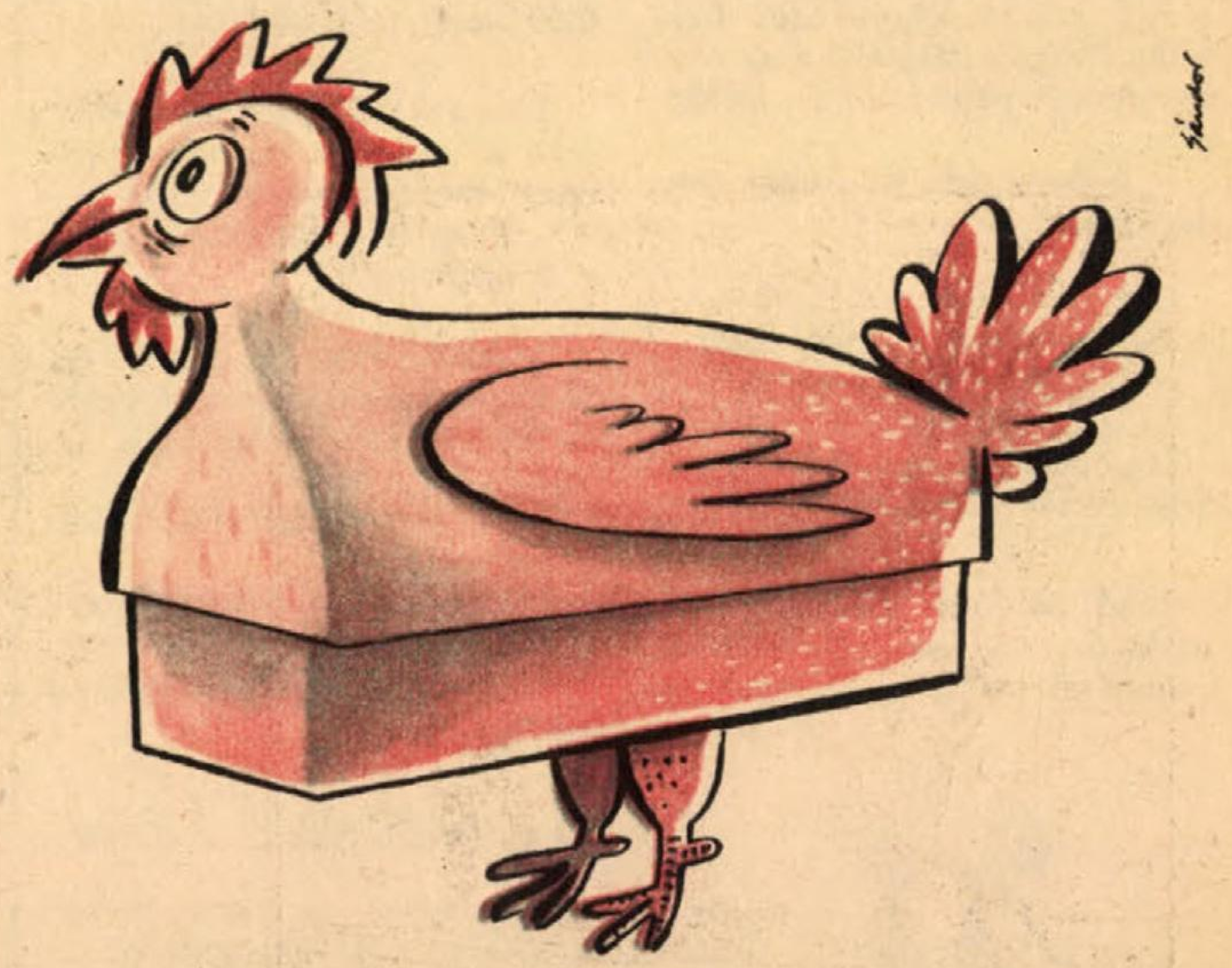
Beült a moziba, és amikor megkezdődött a film, egy kicsit még csodálkozott is, hogy miért nem szinkronizálták pakisztánra a tiszteletére. Aztán eszébe jutott, hogy tud magyarul és . . . és ez volt a veszte. Bizony, nagyon gyenge filmet látott. Végignézte, mert nem akart visszaélni a vendégjoggal. Szomorúan távozott a moziból.

– Hát szabad itt az embernek külföldinek lenni – sóhajtotta. – Ha magyar maradtam volna, talán mára se kaptam volna jegyet . . .

Tardos Péter

Ludas Matyi természetrajza

Sándor Károly rajza

A doboztyúk, amely a csemegeboltokban mostanában kapható, dobozolt tojás előállításával foglalkozik.

EMANCIPÁCIÓ

Bosszankodva olvasom naponként az újságok „ÉRTESÍTÉS" című rovatát, ahol egy elveszett körbélyegző és egy elveszett törpepapagály között – teszem azt Plumefcsák Jenő –, kit még soha életemben nem láttam, s ha Isten segít, nem is fogok – arról értesít, hogy feleségétől, Plumefcsák Jenőné, született Svince Teréztől különváltan él – érte sem anyagi, sem erkölcsi felelősséget nem vállal!

Elgondolkoztató. Amennyiben Plumefcsák Jenő attól tart, hogy Plumefcsák Jenőné a jövő héten felkeres engem és reá hivatkozva egymillió forintot kér kölcsön – megnyugtathatom, én ezt az egymillió forintot minden további nélkül ki is fizetem őnagyságának, mert az apróhirdetésekben szereplő neveket – erről közismert vagyok –, villámgyorsan elfelejtem.

Akkor meg mire jó ez az ostoba és lealázó eljárás? – Nem tudom –, de mindenesetre bíznék vagy másfél kilót, ha egyszer a füstté vált körbélyegző és a dezertőr törpepapagály tövében – teszem azt; Plumefcsák Jenőné, szül. Svince Teréz nem vállalna felelősséget Plumefcsák Jenőért . . .

D. F.

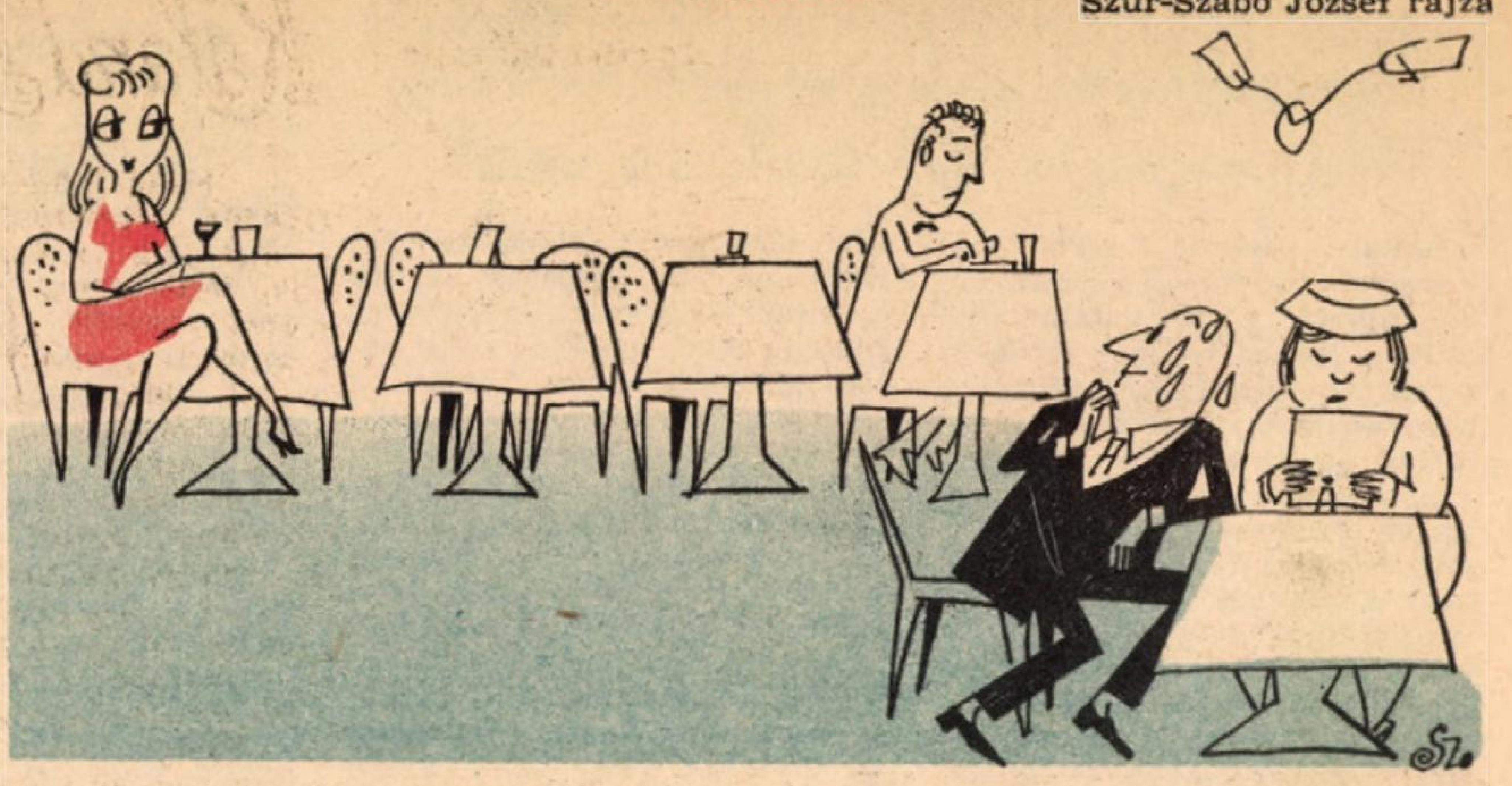
Mibe kerül a gengszterizmus Amerikának?

Bármilyen izgalmas filmeket készítenek, bármilyen izgalmas könyveket írnak a gengszterekről Amerikában, alapjában véve eléggé drága mulatság. Mint a „Daily Express" washingtoni tudósítója jelentette, Amerikában a bűnözés évi 22 000 millió dollárjába kerül évente az államnak, vagyis minden egyes amerikai számára 128 dollárba. Ezt csak egy ilyen iparilag fejlett, gazdag ország engedheti meg magának.

Távfűtés

Szür-Szabó József rajza

Ősz . . .

avagy: ha vége a szerelemnek

Sportnemzet vagyunk

– Hurrá! Negyvenezres sikkasztás! Vállalati rekord!

Hogy a város szebb legyen . . .

(Újságárus nem lehet főútvonalon)

– Kovács néni, dobjon le egy Népszavát!

– Talán így a főútvonalon maradhatok . . .

Le a bürokráciával!

Viszontagságok egy fotokópia körül

Sokan vannak, akik régi könyvekben, folyóiratokban búvárkodnak, s ha valami számukra fontos akad – haladva a korral – nem pepecselnek a hosszadalmas, aprólékos és fárasztó jegyzeteléssel, másolással, hanem igénybe veszik a gyors és megbízható fotokópiát. Néhány évvel ezelőtt, amikor a kutató a Széchenyi-könyvtárban dolgozott, az ilyen fénymásolat csináltatása gyors és egyszerű volt. A kiválasztott könyvet vagy újságkötetet átvitték az ugyanazon az emeleten levő laboratóriumba, ahol lefényképezték és a rendelő másnap – de ha nagyon sürgős volt, akár még aznap – megkaphatta a fénymásolatot.

Azóta azonban küzdünk a bürokrácia ellen és változott a helyzet. Itt is! A kutató most az olvasóterem vezetőjével közli, hogy mit kíván lefényképeztetni, s ekkor megkapja az útbaigazítást, fáradjon el a Puskin utca 26-os számú ház első emeletére, s ott adja le megrendelését. Az ember elmegy, keresi a Puskin utca 26-os számú házat és rájön, hogy ez az épület nem is a Puskin utcában, hanem – a Pollack Mihály téren van. Mindegy – fontos, hogy megvan! Felbaktat az első emeletre, ahol közölheti óhaját. Ezt írásba veszik, elkönyvelik, majd átnyújtanak egy rendelőlapot 23 forintról, s kérik a rendelőt: fáradjon tovább a Múzeum utca 3. számú házba, a III. emeletre, a Széchenyi-könyvtár gazdasági hivatalába, mert a 23 forintot csak ott lehet befizetni. A rendelő vándorol tovább, mint a mesebeli hős, elmegy a Múzeum utca háromba. III. emelet! A lift nem jár! Nem azért, mert rossz, hanem mert nincs... Ez annál kellemetlenebb, mert a Múzeum utca 3, régi építkezés, három emelete testvérek között is megfelel az új házak öt emeletének. Nincs más hátra, neki kell vágni! A jámbor vándor megy, mendegél, s a harmadik emeleten befizeti a 23 forintot, ugyanakkor nyugtát ad és nyugtát kap. Nyugtát ad, aláírásával ellátva, hogy az összeget befizette, s nyugtát kap, hogy a pénz valóban befolyt.

Ezután a megadott időpontban – egy hét múlva – megjelenik újból a Pollack Mihály téren levő Puskin utca 26-ban, ahol közlik, hogy a fénymásolat még nincs meg. Miért nincs meg? Mert a Haydn emlékkiállítás anyagának fényképezéséhez kellettek a gépek. A rendelő új terminust kap... És elmegy másodszor is, de a másolat még mindig nincs meg. Ezúttal azt mondják, hogy több fényképész megbetegedett... A következő alkalommal – elve a gyanúperrel – telefonon jelentkezik, s felvilágosítják, sajnos, még mindig nem készült el, s ennek oka, hogy a kartársnőt, aki az ügyeket intézte, máshová helyezték... A legközelebbi alkalommal viszont azt közlik, hogy az anyag már a laboratóriumban van, most rövidesen meglesz...

A 23 forint ekkor telefon és közlekedési költségekkel már túlhaladta a harminc forintot is, nem beszélve az elherdált időről, ami állítólag szintén pénz. Ezzel szemben azonban él a megrendelő szívében a remény, hogy előbb vagy utóbb mégis elkészül a fénymásolat. De a reménykedéssel egyidőben mély sóhaj is felszakad a szívéből:

– Nehogy ebből a módszerből készítsenek fotokópiát... Elég ez az egy is!...

(—czél)

Egy amatőr kesergései

„Elmentem én a vásárba...

Sok minden érdekelt, de legjobban a gladiolus. Kis amatőrkertészetemben gyűjtöm ezt a virágot. Sokféle fajtám van.

Amikor a „Kertimag" sátrához értem felragyogott a szemem, mert a bejáratnál gyönyörű gladiolus virított vázában. Ezt a fajtát még nem láttam, nem ismertem és elhatároztam, hogy minden áron megszerzem. A pulthoz siettem és megkértem az elárusító kartársnőt, rámutatva a bejárati gladiolusra:

– Legyen kedves, írja fel annak a virágnak a nevét.

– Nagyon szivesen! – és ráírta egy darab papírra, hogy: gladiolus.

– De bocsánatot, azt én is tudom. A fajtáját szeretném tudni, mivel legalább 150 féle van belőle.

– Azt sajnos nem tudom.

– Köszönöm szépen!

Gondoltam, hamarjában nem kaptak megfelelően képzett munkaerőt, hiszen olyan hirtelen nyitott ez a Mezőgazdasági Vásár, előző nap meg zárva volt és a kartársnő bizonyára úgy cseppent ebbe a szakmába, mint Pilátus a meleg ágyba, ezért a pult végében álló, komolynak látszó fiatalemberhez fordultam:

– Kérem, mi a neve annak a virágnak?

– Gladiolus.

– Köszönöm!

Tovább nem firtattam. Elvégre nem életkérdés, hogy valaki ismerje a hosszúszárú, halványrózsaszínű Limai Rózát vagy Duisberg titkos tanácsost, aki viszont már idősebb és ezért erőteljes és fehér vagy például a rózsaszínű Helgát krémtorkával vagy a tearózsaszínű finom, sárga Vénuszt, vagy a Biarritzot, vagy a Murillot, vagy a Rosamundát.

Sóvárogva néztem a szép gladiolust, mely rangrejtve díszítette kertészeti szaküzletünket, mikor elsétált mellettem egy férfi „SZAKTANÁCSADÓ"-felirattal a mellén. Mint egy héjja vetettem magam rá.

– Kérem, mondja meg, hogyan kérjem majd tavasszal annak a virágnak a gumóját?

– Tessék gladiolust kérni.

Mélyen lesújtva lemondtam a virágról. Kérem a Ludas Matyit, derítse ki nekem annak a szépségnek a nevét és a címét, és kérje meg a „Kertimag" eladó gárdáját, hogy legalább néhány fajtával ismerkedjen meg közelebbről.

Ez a rövid cikk pedig nem íródott volna meg, ha ilyesmi csak a „Kertimagnál" fordulna elő. Én kíméletes akartam lenni és ezért virágnyelven beszéltem.

Albán Frigyes

Borotvaélen a családi béke

Hat hónappal ezelőtt megleptem a férjemet egy „Riam Junior" elnevezésű svéd villanyborotvával. Ajándéknak szántam és így nem mondtam meg neki az árát, de a Ludas Matyinak elárulom: tekintélyes summát, 600 forintot fizettem érte. Az uram nagy örömmel fogadta és még akkor sem szontyolodott el, amikor megfenyegettem:

– De most aztán ne lássalak borotválatlanul!

Rövidesen tönkrement az úgynevezett „szőrvágó rostély" és ezzel a gépezet használhatatlanná vált. Azóta bejártuk Szeged, Miskolc, Békéscsaba és környéke minden KERAVILL-üzletét, de mindenütt elutasítottak azzal, hogy „alkatrészeket nem árulunk".

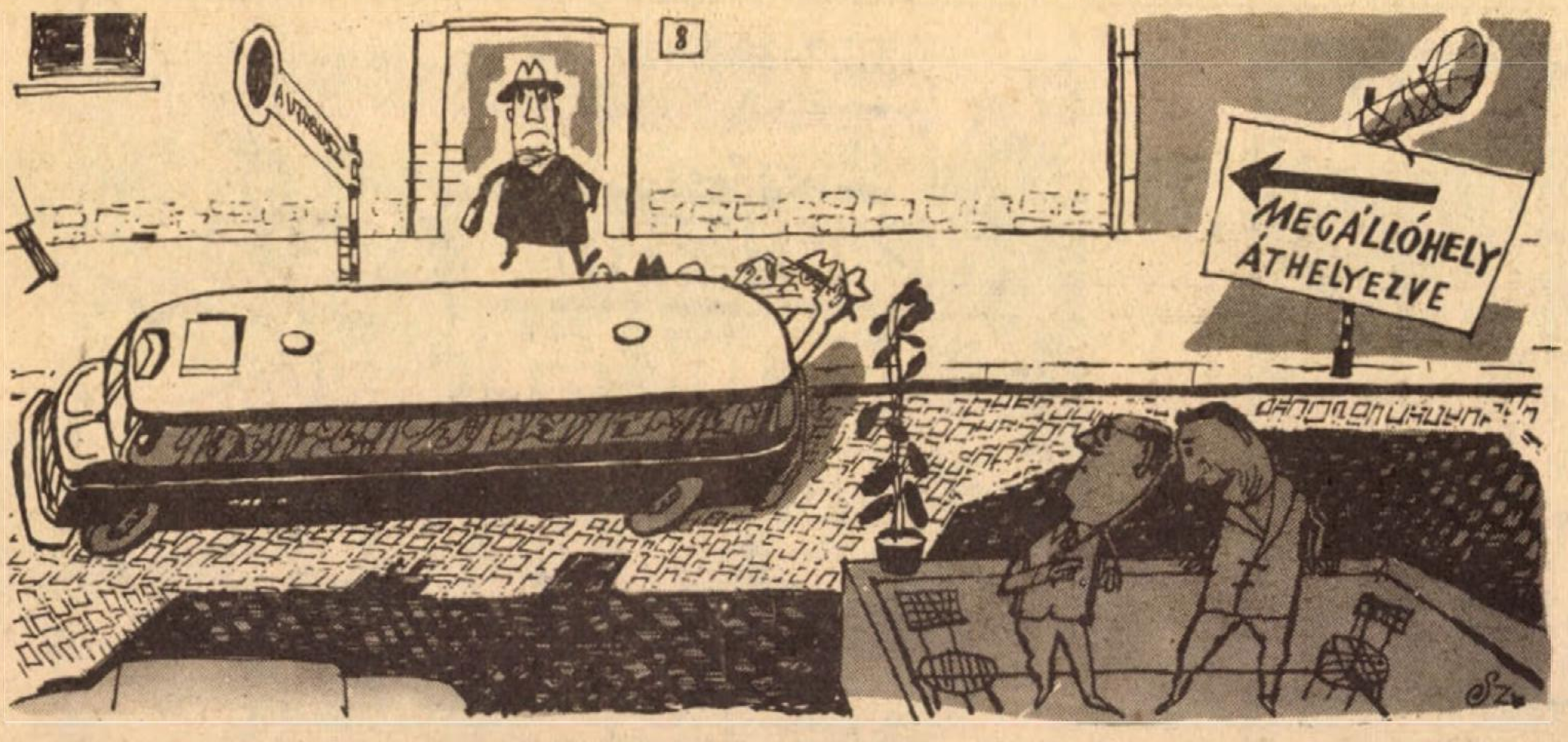
Képzeld el, kedves Ludas Matyi, szomorú helyzetemet. Nemcsak hiába adtam ki ilyen sok pénzt, de ráadásul a férjem szakállasan jár-kel, mégpedig emelt fővel, mondván: nincs ideje naponként borbélynál várakozni.

Bocsánat, hogy ilyen apró, mondhatnám: „családi üggyel" zavarlak, kedves Ludas Matyi, mégis kérem a segítségedet. Melyik az a kereskedelmi szerv, amelynek segítségével megtalálhatnám a keresett alkatrészt?

Gábori Jánosné
Gyula, Kun Béla u. 42.

Ügyes ember

Szür-Szabó József rajza

– Elvették a szolgálati kocsiját, de kicsinálta, hogy legalább az autóbusz megálljon a háza előtt...

Janus Oszeka:

A bomba

Érdekes tervvel mentem el a fegyvergyároshoz. Újtípusú, eddig ismeretlen bombát ajánlottam fel részére.

– Milyen hatóereje van a találmányának? – kérdezte a gyáros szakértelemmel.

– Tízmillió ember.

A fegyvergyáros megcsókolt, de azért megőrizte szenvtelenségét.

– Hm ... elég szép szám ... – mondta közömbösen. – De a terven még dolgoznia kell, fiatalember.

A fegyvergyáros értett hozzá, hogyan legyezgesse hiúságomat.

Rövid idő elteltével újra beállítottam hozzá, miután terveimet tökéletesítettem.

– Most már félmilliárd embert képes elpusztítani a bombám – jelentettem.

Közlésem nagy megelégedéssel töltötte el, bár ennek semmi külső jelét nem mutatta, nehogy megpihenjek babérjaimon.

– Ne csökkentse a tempót! – kiáltott fel biztatóan a gyáros. – Ne riadjon vissza a nehézségektől!

Nem szeretem a naplopást. Bombám rövidesen olyan hatóerőre tett szert, hogy alkalmassá vált egymilliárd ember elszállítására az árnyékvilágból.

A fegyvergyáros alig tudta leplezni elragadtatását, kezet nyújtott és csak enynyit mondott:

– Hát igen ... Ez már valami ... Nagy jövőt jósolok magának, fiatalember.

A siker szárnyakat adott, még energikusabban folytattam munkámat. Néhány nap múlva izzadtan és kipirulva vágódtam be a fegyvergyáros ajtaján.

– Másfél milliárd! – üvöltöttem, érezve, hogy ez már a győzelem.

– Hiába, csodálatos, ha valaki ilyen céltudatosan tör eszményeinek megvalósítására! – duruzsolta a gyáros atyai hangon. – Nincs olyan tökéletes valami, amit az emberi agy ne tudna tovább tökéletesíteni.

E szavak végleg fellelkesítettek. Nem sok idő telt el s már hónom alatt volt az új bomba, kétmilliárd ember kiirtására. Rohantam a fegyvergyároshoz, de még a lépcsőről visszafordultam, hogy a teljesítményt további félmilliárddal növeljem. Valami belső hang azt súgta, közeledem eszményem megvalósításához.

A fegyvergyáros legközelebb már képtelen volt örömét palástolni, a vér az arcába szökött.

– Két és félmilliárd ... Két és félmilliárd ... – ismételgette látszólag hidegen.

Végül – rövid gondolkodás után – megkérdezte:

– És tulajdonképpen hány ember él a földön?

– Két és félmilliárd – feleltem.

A gyáros összeráncolta homlokát.

– Ez azt jelenti, hogy ebben a számban én is benne vagyok?

– Persze – válaszoltam kissé zavartan.

Egy másodperc alatt összeszedte minden erejét és torkaszakadtából rám üvöltött:

– Vigye a pokolba a bombáját!

És kidobott.

„Nehéz kielégíteni az embereket" – gondoltam, miközben gurultam lefelé a lépcsőn.

Ráadásul most idézést kaptam a bíróságtól. A cédulán ez áll: „Gyilkossági kísérlet X. Y. fegyvergyáros ellen ..."

Pető Miklós fordítása

A DIPLOMÁCIA JÖVŐJE

Sándor Károly rajza

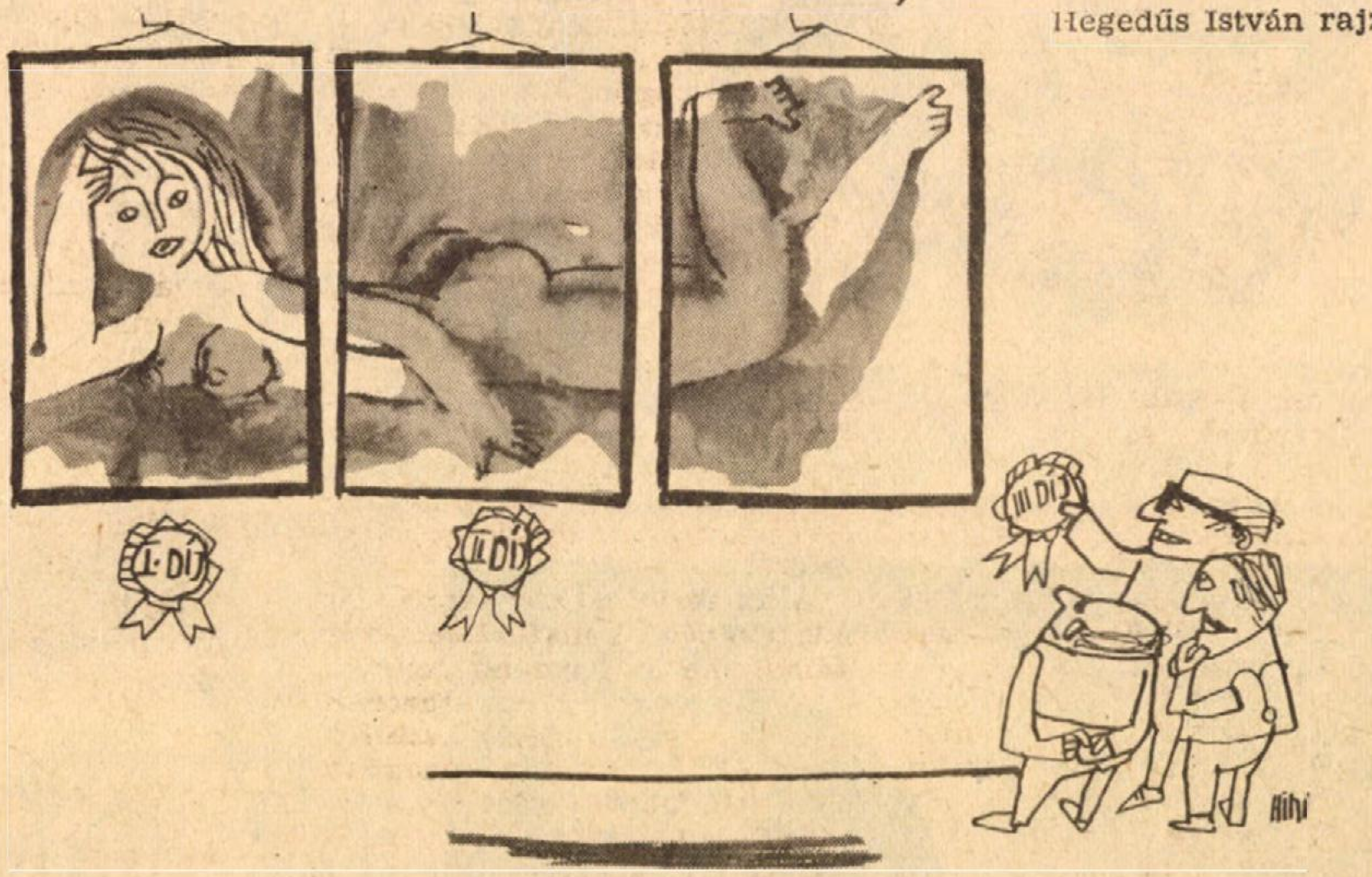
(A Segni–Pella–Eisenhower ebéden időhiány miatt írásban nyújtották át a pohárköszöntőket)

– A miniszterelnök úr tisztelteti az urakat, itt küldi az ebédet, ezek meg a beszédek. Egyébként fogadják nagyrabecsülését ...

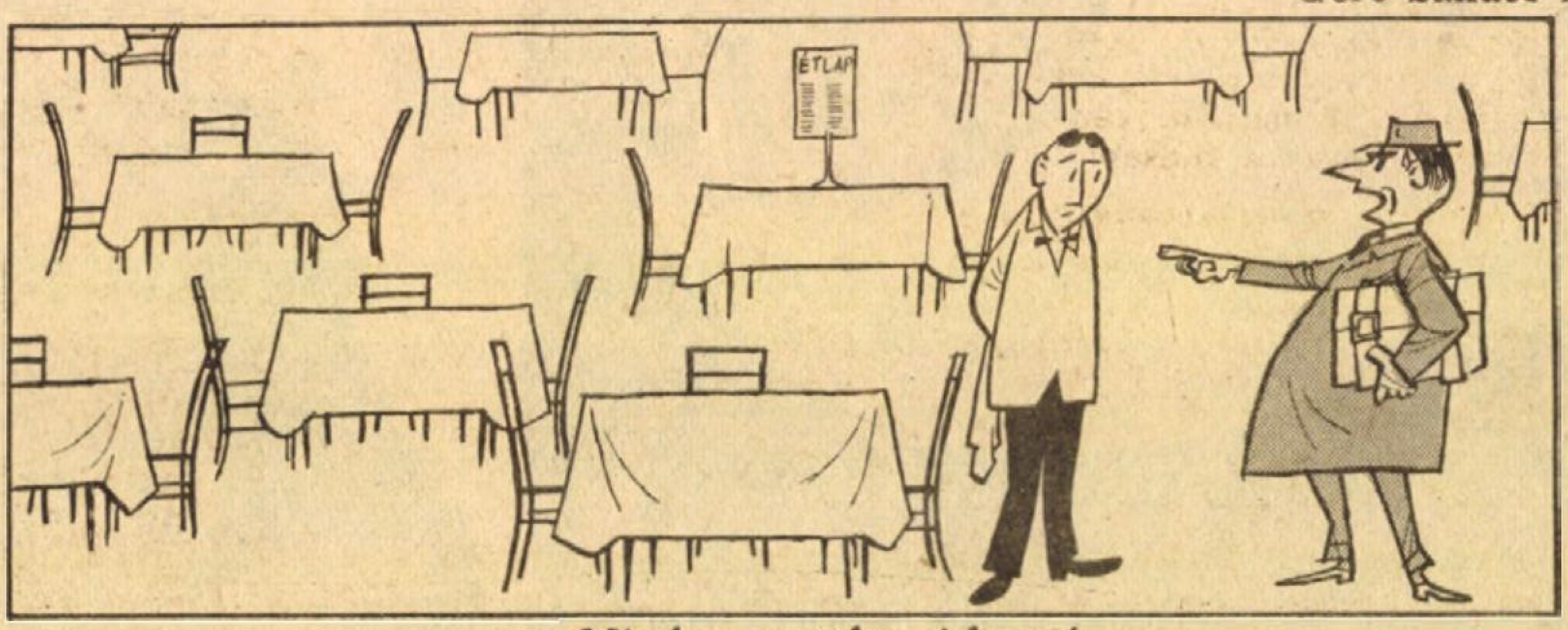
A fotokiállítás zsürije

Hegedűs István rajza

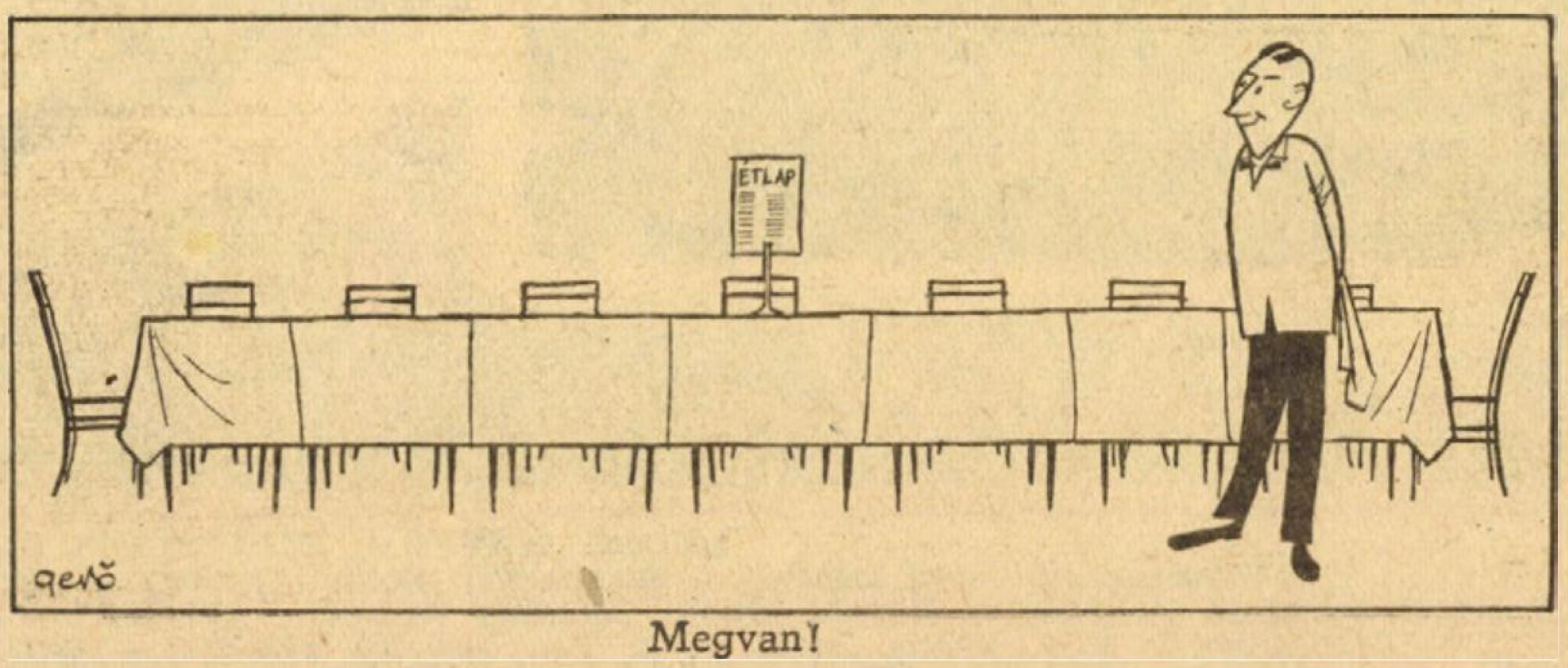

Rendelet, az rendelet!

Gerő Sándor rajza

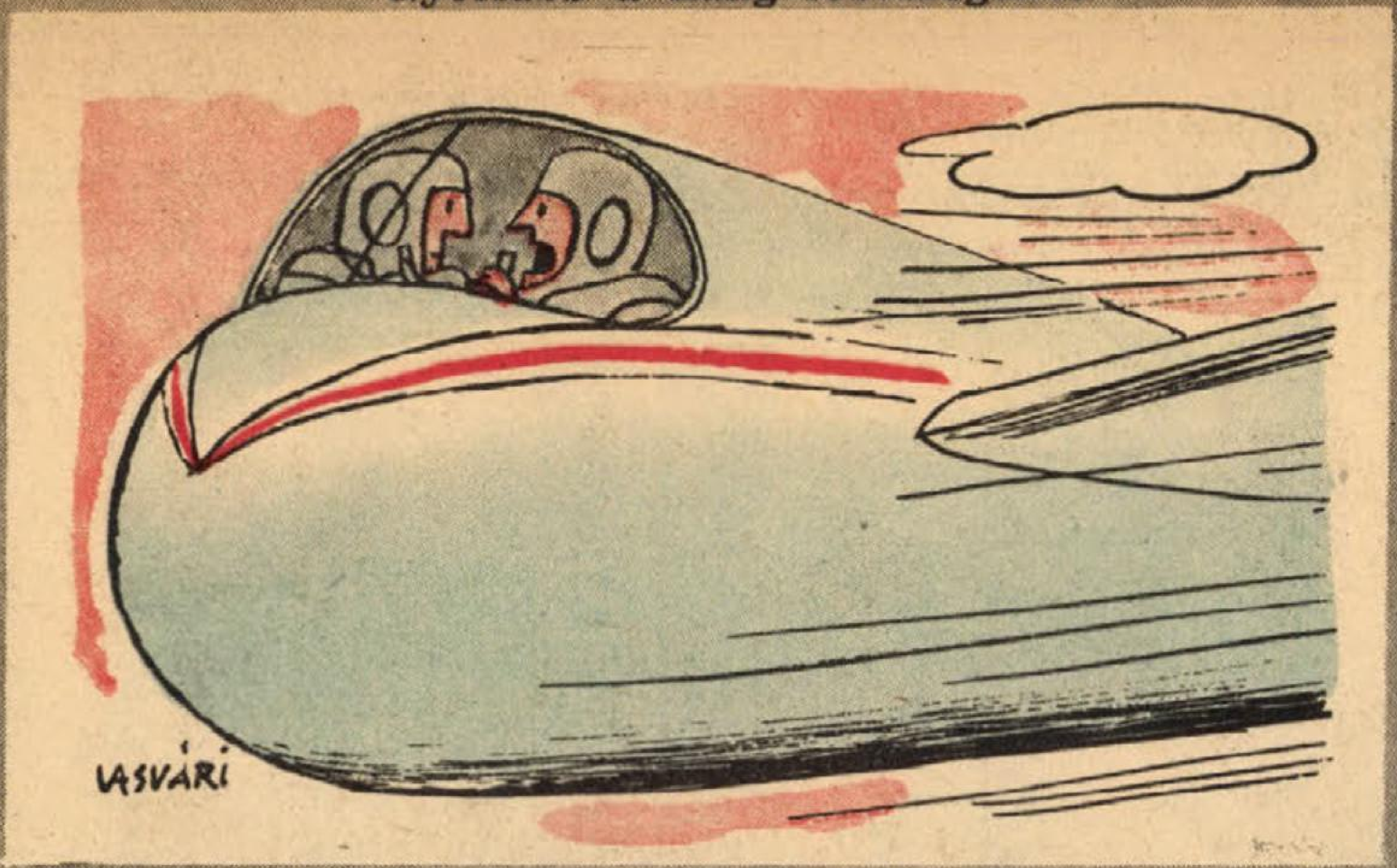

– Minden asztalra étlapot!

Megvan!

Gyorsabb a hang sebességénél

– Menjünk vissza, nem értettem, hogy mit mondtál!...

Ha kilőnek egy űrrakétát

– Na, megint csökkentették a terhemet néhány mázsával...

VILÁGŰR ÉS VIDÉKE

Holdfényszonáta

Kép a jövőből

A Holdon

– Gyerekek, vegyetek fel valami rendes ruhát, bármelyik pillanatban vendégek jöhetnek!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP.
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7052 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.